

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

IN DE KLAUWEN VAN EEN AVONTURIERSTER

15 cent.

Stil als katten slopen zij door de gang.

No. 1246.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

In de klauwen van 'n Avonturierster

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

HET POLO-VIERTAL.

Charles Brand liet het geïllustreerde sportblad met een onderdrukten kreet uit zijn handen glijden en staarde door het geopende venster in den tuin, waar zich reeds allerwegen de eerste boden van een vroege lente vertoonden, ofschoon April nog nauwelijks zijn intrede gedaan had.

Hij rekte zich uit, vlijde zich achterover in zijn stoel, snoof een oogenblik begeerig de geuren op, die van het bloemperk onder het geopende raam tot hem doordrongen en geeuwde toen onbedaarlijk, met wijd uitgespreide armen.

En aanstonds klonk er een kalme stem achter hem die zeide:

„Ik zie met genoegen, dat je deze goedkope en gezonde atletiek beoefent, Brand! Waar heb ik toch gelezen, dat luiheid zeer bevorderlijk is voor een lang leven? Lui menschen gapen veel, en de geneesheeren zijn het er over eens, dat zij overbodig zouden worden, zoodra het menschedom meer gaapte.”

„Dan vrees ik dat ik 150 jaar zal worden!” zeide Brand lachend, even opziende naar John Raffles, die achter zijn stoel was getreden, gekleed in zijn rijcostuum.

Toen sperde hij zijn oogen wijd open, en hernam:

„Ga je rijden?”

„Dat heb ik gedaan, Brand!”

„Ben je er dan al uit geweest?” riep Brand uit, terwijl hij verwonderd overeind kwam zitten.

„Ik ben twee uren geleden opgestaan!”

„Dat noem ik energie!”, zeide Brand. „Zoo-
ver zal ik het nooit brengen, denk ik. Dan heb je ook nauwelijks vier uren kunnen slapen!”

„Vier uren en zeventien minuten, Brand! In sommige gevallen is dat voor mij ruimschoots voldoende. Onze kleine affaire heeft gisterennacht tamelijk lang geduurd....”

„En zij is helaas op een teleurstelling uitgelopen!”, zeide Brand meesmuilend.

„Ik kan niet verlangen, Brand, dat alle kleine aanslagen op de beurs van mijn rijke medemenschen met succes bekroond worden!”, hernam Raffles schouderophalend. „En ik geloof, dat ik al zeer verheugd mag zijn, als 90 % van mijn ondernemingen een goeden uitslag hebben! De mensch kan nu eenmaal niet op tegen het toeval, door sommigen noodlot genoemd, dat altijd sterker zal blijken te zijn dan hij! Een misrekening van twee minuten heeft het zaakje in duigen doen vallen, en was oorzaak, dat wij er onze nachtrust voor een

deel bij hebben ingeschoten. Nu, een volgenden keer beter! Wat lees je daar?"

„Sporting-Life”, antwoordde Brand vrij onverschillig. „Een Engelschman heeft dit jaar den wedstrijd voor schoonrijden in Chamonix gewonnen! Er staat een mooie foto in van den wedstrijd tusschen „Villa” en „Wanderers”.”

Raffles had het geïllustreerde sportblad opgenomen, bladerde er eens in, wierp het weer op tafel, maar bukte er zich toen nog eens overheen en wees op een foto van vier zeer donkere heeren te paard, gekleed in wijde, witte pantalons, een soort van sportblouse en petten met zeer groote kleppen. Ieder hunner was gewapend met een soort van hamer met zeer langen steel.

„Wat zijn dat voor polo-spelers?”, vroeg hij.

„Dat zijn de Spanjaarden, onder aanvoering van Spottorno y Bienert, die dezer dagen een serie wedstrijden komen spelen tegen onze beste viertallen.”

Raffles had het blad opnieuw ter hand genomen, las de namen, en zeide toen, wijzend op één der vier ruiters, een nog zeer jonge man, met een smal gezicht:

„Dat is José Garcia de Angula! Ik meen zijn naam vroeger wel eens te hebben gelezen in verband met een delicate familiezaak — maar ik kan mij niet meer goed herinneren wat het eigenlijk was. Die knaap is veel te jong voor polo-speler.”

„Te jong?”, zeide Brand op een toon van ongeloof. „Kan men te jong zijn voor eenigen tak van sport?”

„Meer dan je denkt! Jonge zwemmers zullen het in den regel winnen van oude; jonge turners zullen veteranen slaan — maar oudere polo-spelers zijn in een wedstrijd van veel meer waarde dan jonge, evenals een jager van middelbaren leeftijd, op grof wild meer succes zal hebben dan een jong broekje, al zijn diens oogen ook nog zoo scherp. Want juist bij het bestudeeren van de polo-ponnies komt het aan op kalmte en langjarige geoefendheid — meer nog dan op de snelheid van de rijdieren.”

„Dat laat zich hooren! Ik wilde wel dat ik het spel goed kende, Edward — zoo goed als hij! Die vier Spanjaarden zijn dus wel rijk?”

„Dat moet wel zoo zijn! Polo is een van de allerduurste sporten die er bestaan! Een goede polo-ponny, een onverschrokken dier, dat snel is, niet al te vurig en volstrekt niet bang voor den bal, kost nog altijd 500 pond sterling. Als je nu bedenkt, dat iedere speler op zijn minst vier van die dieren tot zijn beschikking moet hebben, omdat een polo-wedstrijd, wat den

zuiveren speeltijd betreft, acht en twintig minuten duurt, en alle acht spelers om de zeven minuten van paard moet verwisselen, dan begriip je wel, dat het een dure grap wordt, want die vier ponnies moeten goed onderhouden worden, daarvoor is personeel noodig — en langer dan drie jaren kan men met zijn ponny niet toe. Ik spreek nog niet eens van het vervoer, soms over lange afstanden, dat uiterst kostbaar is.”

Brand las de namen nog eens door en zeide: „Garces de los Fayos schijnt de aanvoerder te zijn. Is dat familie van den bekenden de los Fayos?”

„Zooals men familie van zichzelf is, Brand! Hij is het zelf, 49 jaar, en verzot op polo, besteedt er al zijn vrijen tijd aan, en schijnt nu een kort buitenlandsch verlof te baat te nemen, om zijn krachten te meten met onze ruiters.”

„Zijn al die menschen van adel?”

„Allen, op Pílares na — maar die is waarschijnlijk wel zoo rijk als de drie anderen tezamen, en die zijn meermalen millionnaire!”

„Zullen wij den wedstrijd eens gaan zien, Edward?”

„Wanneer heeft hij plaats?”

Brand wierp even een blik in het blad en antwoordde toen:

„Over acht dagen, op het groote sportterrein van Bromley. De heeren zullen allen de gasten zijn van den graaf van Exeter, op diens reusachtig buitengoed. Zij kunnen daar naar hartelust oefenen op de uitgestrekte weiden.”

Raffles keek schijnbaar in gedachten naar buiten in den bloeienden tuin en zeide langzaam:

„Ik zou daar ook wel aanwezig willen zijn!”

„Tracht dan een uitnoodiging machtig te worden!”, zeide Brand. „Hij moet je toch kennen onder den naam van Lord William Aberdeen!”

„Dat is zoo — maar juist onder dien naam wil ik zijn gast niet zijn!”

„Waarom niet? Zou je daardoor minder genieten van den wedstrijd?”

„O, de wedstrijd is niet het voornaamste!”, hernam Raffles peinzend, „maar er zullen daar natuurlijk een week lang op zijn minst, vele schatrijke lieden bijeen zijn op dat landgoed! Ik ken het huis, Brand — ik heb het vroeger meermalen bezocht. Het is een der oudste en tevens schoonste kasteelen van Wales, en misschien wel van geheel Engeland! Het heeft maar zeer weinig te lijden gehad van den alles verslindenden tand des tijds, men heeft er gelukkig nooit aan geknoeid — restaureeren noemt men dat — het is bespaard gebleven

voor branden, en wat er nieuw is — dat staat geheel afzonderlijk. Maar als de oude graaf Exeter het kasteel bewoont, dan verblijft hij toch het allerliefst in het oude gedeelte met zijn ontzaglijke muren, zijn hoektorens, waarbinnen zich de groote, ronde kamers bevinden, zijn geweldige stookhaarden en zijn tallooze breede en smalle gangen."

Brand had Raffles even schuins aangezien, klapte toen het sportblad dicht, wierp het met een kwaad gebaar op tafel en zeide:

„De duivel hale dat blad en mijzelf er bij, die het je onder de oogen heb gebracht! Wat gaat er weer in je om?"

„Het denkbeeld van een herstel van mijn fout, die ik dezen nacht begaan heb!", antwoordde Raffles bedaard. „Dat is het wat er in mij omgaat. Bedenk toch eens, Brand, welk een ongezochte gelegenheid zich hier voordoet, een strooptocht te houden temidden van die rijke edellieden, die tonnen gouds besteden aan de jacht, het reizen, en de sport. Neen, ik ben juist zeer blij, dat je mij die foto hebt laten zien, want die heeft mij nu op een goed denkbeeld gebracht!"

„Maar er is geen denken aan, Edward, dat je een uitnoodiging zoudt kunnen krijgen, tenzij onder den naam van Lord Aberdeen."

„Dan zal ik er zonder uitnoodiging wel komen! Daartoe zijn middelen genoeg te vinden! Wij hebben in de buurt van Bromley nog altijd een aardig optrekje, waarvan mij juist een maand geleden de huur is opgezegd door dat zonderlinge heerschap, die het op zijn 60ste jaar nog in het hoofd kreeg, zijn gulden vrijheid prijs te geven, en zich te laten vastklinken met een keten van rozen, zooals het in de stuiversromans heet, aan een dame, die maar vijf jaar jonger is, en die verstandiger moest zijn! Nu, het huis beviel haar niet, mijn huurder is er zuchtend uitgetrokken — en nu komt het ons goed van pas! Het is gemeubeld en wel, als ik mij niet vergis, ... maar dat zijn zaken, die jij, als mijn secretaris, beter moet weten!"

Brand maakte een komisch gebaar van wanhoop, strekte de armen uit naar het geopende raam en riep:

„Vaarwel, pas ontloken bloementuin! Ik zal je dus voorloopig wel niet terugzien — want je zult me waarschijnlijk wel meenemen, Edward?"

„Ja, ik had je nederig om die gunst willen verzoeken!", zeide Raffles op spottenden toon. „Ditmaal zal het waarschijnlijk een kleinigheid zijn, om een goeden slag te slaan. Maar er is

niet zooveel haast bij en wij kunnen op ons gemak onze voorbereidselen maken."

„Moet Henderson onze chauffeur, meegaan?"

„Meegaan moet hij in elk geval, Brand — en of wij later zijn hulp daadwerkelijk noodig hebben, dat zullen de omstandigheden daarginds wel uitwijzen. Wij zullen voor een zeer snellen wagen zorgen, maar wij zullen ook onze tilbury meenemen en de schimmelbles."

„Wat moeten wij daar met een tilbury uitvoeren?", riep Brand verbaasd. „Ben je van plan in zulk een ouderwetsch voertuig rond te rijden?"

„Zeg geen kwaad van de tilburies en over het algemeen niet van voertuigen, die door paarden getrokken worden, Brand!", zeide Raffles, terwijl hij hem met den vinger dreigde. „Het paard is nog altijd de schoonste overwinning van den mensch — schooner dan de doode motor het is! De mensch moest het paard dwingen onder zijn wil, hij moest het africhten — maar hij behoefde de motor slechts uit te vinden!"

„Maar wat moeten wij met zulk een ding doen?"

„Een tilbury kan voor velerlei dingen gebruikt worden, Brand!", gaf Raffles ten antwoord. „Er kan bijvoorbeeld een wiel afloopen."

„Een wiel afloopen?" herhaalde Brand onnoozel.

„Ja, of een lemoen kan breken! Denk er niet verder over na, Brand — te zijner tijd zul je wel begrijpen, wat ik hiermede bedoel! En nu zou ik wel eens willen zien wat het ontbijt oplevert vanmorgen! Ik heb mij den tijd niet gegund, iets anders te nuttigen dan eenige biscuits, zoozeer trok mij de heerlijke morgen naar buiten!"

En een oogenblik later zat Raffles aan de ontbijttafel, en voor den zooveelsten keer bewonderde Brand weer het volkomen gemis aan zenuwen van dien zonderlingen man, die daar binnen enkele minuten waarschijnlijk reeds een uiterst stoutmoedig plan had beraamd, dat, volgens den jongeman, bijzonder weinig kansen voor welslagen opleverde, maar daarentegen den man die het ontworpen had, voor lange jaren van zijn vrijheid zou kunnen berooven.

Raffles echter scheen aan het geheele plan reeds niet meer te denken, sprak over de bloemen in den tuin, over een paar vrienden die hij in Hyde Park ontmoet had, en over een pas ontdekte zangeres bij de groote Opera, die den zelfden avond zou debuteeren.

TWEEDE HOOFDSTUK.

OP HET KASTEEL.

Het stadje Bromley ligt aan de spoorlijn, welke in het zuiden van de ontzaglijke wereldstad een aanvang neemt, en die verder loopt naar de Zuidkust van Sussex. Het is prachtig gelegen in een echt Zuid-Engelsch landschap. Vette weiden wisselen er af met bosschen vol zwaar geboomte, reeds eeuwen oud, en sommigen zoo groot, dat men er urenlang in kan dwalen zonder begin of einde te zien. Er zijn heuvelen en dalen, er zijn welige akkers, er zijn uitgestrekte boomgaarden en alles ademt hier welvaart.

De wegen zijn breed en uitmuntend onderhouden, en vele Londenaars die in de hoofdstad hun zaken hebben, wonen in een van de aardige huisjes, die zich naast den voornaamsten verbindingsweg uitstrekken. En vrij ver van dien weg verheft zich „Dunmore Castle”, het eeuwenoude huis der graven van Exeter.

Reeds op uren gaans afstand kan men de hooge tinnen van het kasteel met blauwigen glans boven het geboomte zien schitteren. Het kasteel ligt op den top van een lagen heuvel en is aan alle kanten omgeven door een zeer groot park, met pijnlijke zorgvuldigheid onderhouden door den tuinbaas en zijn helpers.

Rechts van het huis breidt zich een zeer groot grasveld uit, ruimte in overvloed biedend voor iedere soort van wedstrijd. Daarnevens liggen de stallen, waar de drie of vier prachtige renpaarden, de rijtuigpaarden, de ponnies voor het jonge goedje en de jachtpaarden gestald zijn — tezamen dertig in getal. Want de tegenwoordige graaf van Exeter is buitengewoon rijk en bezit bijna een tiende gedeelte van het geheele graafschap. Hij is eigenaar van drie dorpen en twee gehuchten, en daarenboven medebezitter van de groote kolenmijn, een vijftigtal kilometers verder Oostwaarts gelegen, in een streek, die al heel weinig overeenkomst toont met de lieflijkheid van deze schoone plek.

In den herfst en in het voorjaar wordt er in de bosschen en tusschen het kreupelhout gejaagd en in den zomer weerklinken tusschen de geweldige boomen de vroolijke stemmen en het gelach van opgewekte gasten. Want de graaf van Exeter is een conservatief man en

woont het allerliefst op zijn eigen bezitting, het reizen overlatende aan de jongere spruiten van zijn uitgebreide familie.

Op ongeveer een half uur gaans van het prachtige, oude kasteel lag een aardig landhuis, waarbij een paar morgens heide en boschgrond behoorden, dat nu sedert een paar dagen betrokken was door een deftig heer met bijna wit haar, die evenwel niet veel ouder kon zijn dan vijftig jaar en een wat jongeren man, met steil overeindstaand roestbruin haar en bijna zonder eenig spoor van wenkbrauwen, waardoor zijn gelaat voortdurend een zeer verbaasde uitdrukking had.

Er was ook nog een huisknecht meegekomen, een man van geweldigen lichaamsbouw, die ook in den kleinen moestuin werkte, als chauffeur optrad, de tilbury oppoetste en het groote grijsgevekte paard verzorgde.

Niemand in de buurt sloeg veel acht op hen, want zij leefden rustig, vertoonden zich betrekkelijk weinig, vischten wat in de vliet, die achter hun huis omliep en schenen zich ook om hunne omgeving volstrekt niet te bekommeren.

Nu en dan reed de oude heer uit in zijn tilbury, soms alleen, soms vergezeld van den jongen man met het verwonderde gezicht, dien men voor zijn secretaris hield.

Wat den grijsaard betreft, men hield hem algemeen voor een in zichzelf gekeerde geleerde, die de eenzaamheid had gezocht om de een of andere studie te voltooien, of onderzoekingen te doen.

Het was op een verrukkelijken dag in April, toen de vier Spaansche gasten van graaf Exeter kwamen opdagen.

En dat gaf aanstonds een heele drukte in die anders zoo rustige streek, want zij brachten heel wat bagage mede, afgezien van de twintig ponnies, schoone dieren, jong en krachtig, die gehuisvest zouden worden in de stallen van het landgoed, waar nog ruimte in overvloed was.

Het was een gebeurtenis van belang toen deze kleine kudde paarden werd uitgeladen aan het kleine, landelijke station, de vrachtauto's

rommelend wegrede met de vele manden en koffers van duur varkensleder, met de paardentuigen en nog heel wat meer en toen tenslotte ook de Spanjaarden luid en opgewekt met elkander babbelen in een prachtige auto kwamen aanrijden.

Iedereen zag natuurlijk aanstonds, dat het de groote limousine was van den gastheer, want er was niemand in de geheele streek die het wapen niet aanstonds zou hebben herkend, of den deftigen chauffeur, die kaarsrecht achter het stuurwiel zat, met een jongeren man naast zich, die vroeger palfrenier zou hebben geheeten en die nu eigenlijk nog altijd geen naam bezit, want het zou wat ver gezocht zijn, zulk een bediende een paardenknecht te noemen, omdat men de sterkte van een automobiël naar paardenkracht berekent!

Drie van die heeren waren zeker de veertig ruimschoots gepasseerd, maar de vierde had een fijn, bijna meisjesachtig gelaat en een bleeken tint, waardoor de donkere, echt Spaansche oogen nog grooter leken dan zij inderdaad al waren.

Dat was José Garcia de Angula, de afstammeling van een der oudste Spaansche geslachten, die reeds eeuwen geleden de bevelhebbers opleverden voor de rampzalige armada, de trotsche Spaansche vloot, die zoo jammerlijk aan haar einde kwam.

Hij kon zeker niet ouder zijn dan een jaar of drie en twintig en het was hem niet aan te zien, dat hij in staat was, bijna een half uur lang in dolle galop over een grasveld te jagen en daarbij tevens den tamelijk zwaren polohamer te zwaaien.

De auto met de vier heeren was in een oogwenk verdwenen en de nieuwsgierigen bepaalden toen verder hun aandacht bij wat de trein aanvoerde, de paarden, hun helpers, de tuigen en al het andere.

Er kwamen trouwens nog vrij wat meer gasten op „Dunmore Castle”, en de leegloopers vertelden elkander, dat zij al minstens veertig personen hadden zien passeeren, waarvan de meesten in prachtige auto's, glanzend van lak en nikkel, waren aangekomen.

Fijne dameshandjes hadden dure tweezitters keurig door het vergulde hek heengestuurd en hooghartige chauffeurs hadden de nieuwsgierigen bijna over de teenen gereden.

Men hoorde al spoedig in het aangrenzende bosch een jachthoorn schallen, de beroemde meute, die haar weerga niet had in Wales, blaffen en de paarden hinniken.

En op den dag na de aankomst van de Span-

jaarden geschiedde er iets, dat alweder stof tot lange gesprekken opleverde voor de dorpsbewoners.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen „de geleerde”, zooals men hem gemakshalve maar noemde, in zijn tilbury met zijn secretaris naast zich, over den weg reed, die langs het kasteel liep, maar daarvan gescheiden was door een breede oprijlaan van zeker honderd meter lengte.

En juist voor het vergulde hek, had het betreurenswaardig ongeluk plaats — —

Een der wielen botste met groote kracht tegen een halverwege met mos begroeiden mijlpaal, de houten spaken begaven het, en met luid gekraak viel het ranke wagentje als het ware overstag, en de beide heeren werden er uitgeslingerd. Gelukkig stond het paard onmiddellijk uit zichzelf stil, alsof het er op was gedresseerd....

Het groote grasperk voor het kasteel leefde op dat tijdstip juist van luchtige toiletjes in allerlei kleuren, want men was aan het tennissen gegaan, en zoo was het niet te verwonderen, dat er onder die aanwezigen dadelijk een luid geschreeuw van schrik opging, en men van alle kanten kwam toesnellen.

De secretaris was reeds overeind gekrabbeld, en zag er uit als een groote vette, zwarte tor, zooals hij daar op handen en voeten rondkroop in zijn deftig pak van zwart laken, hulpeeloos rondziende met zijn verbaasde oogen, en aan de hand een weinig bloedend.

Men wilde hem reeds te hulp snellen, maar hij zeide met een hooge stem:

„Bekommer u liever maar eerst om professor Lars Hansen want hij is er het ergst aan toe, vrees ik!”

„Er mankeert mij niets, Sandström,” klonk een ongeduldige stem van onder een hoop wielspaken, kussens, en overblijfselen van de tilbury. „Ik heb alleen maar mijn arm gekneusd, denk je dat ik een klein kind ben?”

Het hoofd van den professor kwam te voorschijn, men maakte hem haastig vrij uit den puinhoop van het wagentje, maar toen bleek het dat hij ernstig hinkte.

„U ziet het wel — het is niet alleen uw arm?” zeide Sandström verwijtend. „Ik heb u nog op dien mijlpaal gewezen — — —”

„Dan heb je er mij te laat op gewezen, Sandström,” hernam de geleerde heer. „En praat nu maar niet verder, maar breng mij naar huis.”

Hij legde zijn arm om den schouder van den jongeman, maar hij had nog slechts een

paar stappen gedaan, toen hij kreunend bleef stilstaan.

„U ziet immers wel dat het niet gaat, professor!” riep nu een hooge meisjesstem, en een bakvisch met stroogeel haar en een eigenwijs wipneusje drong naar voren en vervolgde:

„Gij moet binnenkomen! Ik zal oom gaan halen. Het huis is van hem, ziet gij. Dan kunnen wij uw voet zwachtelen, en om een dokter zenden!”

„Ik ben zelf een dokter!” antwoordde de geleerde heer kortaf. „En mijn diagnose is, dat ik mijn enkel heb verzwikt, en dat er een paar spieren zijn gescheurd. Hoe is het, Sandström, ben je van plan mij op de grond te laten vallen?”

Er schoten aanstonds eenige krachtige jonge mannen toe, die den secretaris zonder veel omslag achteruit duwden, en de beide armen van den gekwetste om hun halzen legden en hem voorzichtig, langs de oprijlaan, het huis binnendroegen.

De secretaris kwam bedeesd achteraan, en bevond zich een oogenblik later in een van de schoonste kasteelvestibules, die hij zeker ooit van zijn leven had gezien.

Er lag een prachtige parketvloer die wel minstens anderhalve eeuw oud moest zijn. Links rees de monumentale trap omhoog, waarvan het eikenhout bijna zwart was geworden van ouderdom, en aan den voet daarvan stonden twee zeer fraaie ridderharnassen, een uit koper gedreven en met kunstige figuren bewerkt, het andere van ijzer.

Het was alsof zij leefden, zooals zij daar stonden, de een met de lans, de ander met het groote zwaard bij den voet, het eene been een weinig vooruit geplaatst, en met den gepantserden linkervuist in de heup.

De zeer hooge zoldering bestond eveneens uit eiken balken, door een meesterhand gebeeldhouwd. Rechts bevond zich een haard, van een omvang om er een geheel os aan het spit te kunnen braden. Een eeuwenoud koperen haardstel stond er voor, leunstoelen met verflensd fluweel overtrokken, en waarin reeds de bet-overgrootvader van den huidige graaf als knaap had gezeten, een rustbank, en wat lage stoelen zonder leuning. Daar tegenover hingen gobelins aan de wanden, in Frankrijk geweven en waarvan de tinten door den tijd een weinig hadden geleden, ofschoon het onderwerp — Diana met hare Nimfen op de jacht — nog zeer duidelijk zichtbaar was.

Van het midden van de zoldering hing een

geweldige kaarsenkroon af, maar die werd nimmer meer ontstoken. Alleen op het gebied der verlichting had de graaf van Exeter een concessie gedaan aan den hedendaagschen tijd — electriche wandarmen moesten de vestibule des avonds verlichten.

Maar die armen hadden den vorm van flambouwen, door een koperen vuist vastgehouden, en geleken dus al heel weinig op de moderne schemerlampjes met papieren kappen!

De gewonde professor werd voorzichtig op de rustbank neergelegd, en toen kwam het blonde bakvischje aanloopen met een rijzig man, omstreeks 60 jaar oud, met een als uit hout gesneden gelaat, stroeve trekken en een trotsche houding.

Dat was Douglas, graaf van Exeter.

Hij klemde een monocle in het oog, boog heel even het hoofd voor den gewonde, en vroeg:

„Ik hoop dat ik u met het een of ander van dienst zal kunnen zijn professor?”

„Gij kunt mij van dienst zijn door mij te veroorloven hier rustig te blijven liggen tot mijn domoor van een secretaris een ander voertuig voor mij heeft gehaald.”

„Daarvoor zal een der bedienden wel zorgen, professor!” zeide de oude edelman met een afwerend gebaar. „Gij zult waarschijnlijk dezen heer — hoe was ook den naam — liever bij u houden!”

„Dat spreekt vanzelf! Wat koud water — eenige linnen lappen — en ik beloof u dat ik u niet lang tot last zal zijn!”

„Gij kunt natuurlijk mijn huis als het uwe beschouwen, professor,” zeide graaf Exeter, nog altijd met diezelfde koele vormelijkheid, die hem onder geen omstandigheden verliet. „Ik zal dadelijk voor alles doen zorgen. Uw paard kan natuurlijk in mijn stal uitrusten van den schrik. Het dier schijnt niet heel erg jong meer te zijn?”

„Twintig jaar, graaf!” antwoordde de hooggeleerde heer.

„Naar uw naam te oordeelen zijt gij een Zweed. Wilt gij zeggen dat u dat paard mee uit uw land hebt genomen?”

„Dat wil ik zeggen, graaf! Ik ben zeer aan het dier gehecht, en ik neem het overal mee naar toe!”

Graaf Exeter antwoordde niet, maar aan de uitdrukking van zijn grijze oogen was het duidelijk te zien, dat hij den Zweedschen geleerde beschouwde als iemand, die zoo spoedig mogelijk in een gesticht moest worden opgesloten.

Toen wendde hij zich om, en sprak een paar woorden met zijn nichtje.

En zooals steeds draafden een oogenblik later op het enkele woord van den meester vier of vijf bedienden gehoorzaam af en aan, en deden wat hun gelast was.

En toen de beide verongelukten eindelijk

met elkander alleen waren, zeide de hooggeleerde heer op zachten toon tot zijn secretaris:

„Het is een oude truc, Brand, maar die toch weer gelukt is. Wij zijn in de vesting, en als mijn gezwikte enkel binnen de week geneest, dan wil ik geen John Raffles heeten!”

DERDE HOOFDSTUK.

DE SCHOONE SPAANSCHÉ.

Nog dienzelfden middag werd de Zweedsche professor reeds als een van de blijvende gasten beschouwd, en hij hinkte op twee krukken, welke de tuinman voor hem vervaardigd had, een van zijn voeten dik omzwachteld, een kwartier lang door den tuin, met een van pijn vertrokken gezicht, maar verklarende, dat men hem eerder aanstonds een touw om den hals zou kunnen knopen, dan hem te beletten, naar de oefeningen van de Spaansche poloruiters te zien.

Bijna alle gasten hadden zich verzameld rondom het groote grasveld, hetwelk omgeven was door een zeer lage balustrade, bestaande uit planken van een decimeter breedte, en die op hun kant waren gezet.

Deze lage heining heeft ten doel, te beletten dat de polobal buiten het veld rolt, want van „ingooien” is natuurlijk bij het polo te paard geen sprake.

Het is ook juist over deze lage heining dat de vurige ponny's wel eens struikelen, somtijds met ernstige gevolgen voor hun meester.

De vier Spanjaarden, gekleed in hun rijbroeken en hun witte sporthemden, omringd door een grooten kring bakvischjes, stonden lachend pratend bijeen, dicht bij de plek, waarheen Brand zijnen ongelukkigen meester geholpen had in een ziekenstoel, die in allerijl van den zolder was gehaald, en die jarenlang gebruikt was door de moeder van den tegenwoordigen graaf.

Raffles had een oogenblik aandachtig naar de vier Spanjaarden gezien, maar vooral naar den jongen José, die een beetje flirtte met een rosharig meisje, dat telkens haar verbazend groote, al te witte tanden toonde.

Toen wendde hij zich tot Brand, die in een nederige houding naast hem stond en een

beetje verlegen aan zijn bril met lichtblauwe glazen trok, en zeide zacht:

„Vraag eens of die jonge Spanjaard bij mij wil komen — ik heb hem iets te zeggen.”

Verwonderd gehoorzaamde Brand, trad op José toe en vroeg hem in het Fransch:

„Zoudt gij wel zoo goed willen zijn, mijnheer, een paar woorden te wisselen met professor Hansen? Hij zou u gaarne even spreken!”

Hoffelijk, zonder in het minst zijn verbazing te toonen, verontschuldigde de jongeman zich aanstonds bij de dames, en ging, den hamer reeds in de hand, met een glimlach op het fijn geteekende gelaat op den zoogenaamden zieke toe, die zijn rolstoel dichtbij den rand van het speelveld had doen rijden.

„Gij hebt mij ontboden?” vroeg hij, eerbiedig de hand vattend van den ouden heer.

„Nu, ik geloof niet dat een professor een Spaansche grande ontbiedt!” zeide Raffles, op een grimmigen toon.

Tegelijkertijd keek hij aandachtig naar het fijne, wasbleeke gezicht, daarop naar de oogen, die wat al te zeer schitterden, naar de bleekte tint van de lippen, de blauwachtige kleur van het tandvleesch, de fijne adertjes op de platte slapen.

En toen vroeg hij langzaam, terwijl hij zijn stem zooveel mogelijk deed dalen:

„Zeg mij eens, Visconto, heeft uw dokter u wel verlof gegeven om mee te doen aan dit zeer inspannende spel?”

De jongeman maakte een gebaar van verwondering, een trotsche trek kwam er op zijn gezicht, maar toen zeide hij, met een lachje:

„Om u de waarheid te zeggen, professor — ik heb het hem niet eens meer gevraagd! Hij zou mij gaarne alles verbieden! Hij zegt dat

ik niet rooken mag, en dat zou ik uit mijzelf wel laten, maar hij wil ook niet dat ik dans want dat is te vermoeiend, verzekert hij."

"En daarin heeft uw dokter groot gelijk, Viscontino!" hernam Raffles ernstig. "Gij zijt niet heel sterk — wees er niet boos om, dat ik u dat zeg, als geneesheer! Hebt gij uw borst wel eens laten onderzoeken — meer in het bijzonder de longen, bedoel ik?"

De jongeman beet zich op de lippen, en een oogenblik was het, alsof hij zich zonder te antwoorden weer wilde afwenden van dien onbescheiden vrager, maar zijn natuurlijke goedhartigheid won het, en hij antwoordde, terwijl er een scherp afgeteekend vuurrood blosje op zijn wangen verscheen:

"Ik ben bang dat gij ook aan het verbieden zult gaan, professor! Het is zoo — mijn borst is niet al te sterk, en met mijn longen kon het wel beter gaan, maar ik ondervind er bij het polospel toch volstrekt geen last van."

"Nu misschien nog niet — maar over een paar jaren zult gij het u berouwen!" zeide Raffles op een toon van grooten ernst. "Ik heb u niets te bevelen — en ik geef u slechts den raad: neem u in acht, want gij hebt aanleg voor een zeer ernstige borstkwaal! Zorg in ieder geval dat gij nooit bezweet stilstaat, gebruik vooral geen verkoelende dranken, rook niet — en vermijd zooveel mogelijk opwinding, van welke soort ook!"

De jonge Spanjaard liet een kort, minachtend lachje hooren en zeide schouderophalend:

"Het is alsof ik den ouden Dias hoor spreken! Dat is onze huisarts. Die zou het liefst zien, dat ik mij inbakerde, nooit de deur uitging, niet zwom, niet tenniste, — en leefde als een kluizenaar midden in de bergen! Ik denk er voorloopig niet aan! Ik voel mij jong en gezond, en zoolang ik dat ben, wil ik er ook van profiteeren! Intusschen ben ik overtuigd, dat gij mij ten goede hebt willen raden, professor! En daarvoor dank ik u!"

Hij stak Raffles zijn fijne, witte hand toe, smal als van een vrouw, boog met volmaakte sierlijkheid, en ging zich weder bij het troepje lachende jongelui voegen.

Brand keek hem een oogenblik na, en toen hij buiten het bereik van zijn stem was, vroeg hij op zachten toon, zich over Raffles heenbuigend:

"Wat heeft hij?"

"Tering!" antwoordde Raffles kortaf. "Als hij zich in acht zou nemen en een kuur volgde in Zwitserland, zou hij nu nog gered kunnen

worden — maar als hij dit leven nog een jaar volhoudt, is hij reddeloos verloren. Ik heb nog nooit een man gezien, die zoozeer het kenmerk van zijn kwaal op zijn gelaat droeg! Maar ik vrees dat hij behoort tot degenen, die liever een paar jaren intens leven — en dan een streep onder de rekening plaatsen, om van het tooneel te verdwijnen, dan eenige jaren langer te kunnen leven, maar zich dan ook voor alles in acht te moeten nemen! De geleerden zijn het er nog niet over eens, wat eigenlijk de voorkeur verdient — en men kan zulke knapen natuurlijk niet dwingen! Maar zie eens — wat scheelt hem? Al het bloed stijgt hem plotseling naar het gelaat, en de glans van zijn oogen wordt nog feller!"

Brand had het ook gezien, en hij zag bijna op hetzelfde oogenblik, dat er een troepje nieuwe gasten naderde, die hij nog niet gezien had. Naar het scheen waren zij zooeven pas aangekomen met een auto, want de dames droegen lange stofmantels, en een harer had zooeven de autobril op het kokette hoedje geschoven.

Vooraan, in druk gesprek met den oudsten zoon van graaf Exeter, een slanken, gebruiden knaap van een jaar of vijf en twintig, liep een van de mooiste vrouwen, die Brand ooit in zijn leven had gezien — en daarin waren toch heel wat schoone vrouwen verschenen!

Zij was zeer donker, en haar vurige oogen leken wel karbonkels in het ovale, heel eventjes gebruide gezicht. Zij was weinig kleiner dan de gravenzoon, en zeker een hoofd groter dan het kleine, dikke mannetje, dat aan den anderen kant naast haar schreed, en nu en dan vruchteloos het woord tot haar richtte, want zij bleef maar lachen en schertsen met Harry, den zoon van den landeigenaar.

En Brand had te goede oogen in het hoofd, om niet onmiddellijk verband te leggen tusschen de nadering van die mooie vrouw en den plotselingen blos van José Garcia.

De jonge Spanjaard liet onmiddellijk zijn gezelschap in den steek, en liep toe op de nieuwe gasten. Brand zag hoe hij zich heenboog over het handje, dat hem gracieus werd toegestoken, en dat hij wellicht langer kuste dan overeen valt te brengen met Engelsche gebruiken.

En toen hij zich weer oprichtte, lag er een uitdrukking op zijn gelaat, die niet op twee wijzen kon worden uitgelegd — José was smoorlijk verliefd op de vrouw die hij zooeven begroet had.

Raffles, die ook niets van het voorval gemist had, boog zich snel naar Brand toe, en fluisterde:

„Voeg je bij hen! Misschien speelt die vrouw in onze kaart! Een man die verliefd is — die let op niets anders! Tracht uit te vinden wie zij zijn en of zij hier blijven! Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb den stelligen indruk, dat ik althans die vrouw vroeger heb gezien.”

Schijnbaar achteloos slenterde Brand weg, en zorgde dat hij in de buurt kwam van de zooeven aangekomenen, vier in getal.

Twee er van waren heel zeker vreemdelingen, de mooie vrouw en een man van een jaar of vijf en dertig, mager maar gespierd, met een gezicht als van een knappen Don Juan, smal en spits en dat nog langer leek door den gitzwarten sik en het fijne, puntig opgedraaide kneveltje.

Brand had uitstekende, goed geoefende ooren, en tien minuten later stond hij alweder naast den rolwagen, en lichtte Raffles op zachten toon in:

„Humphrey Davis en zijn vrouw Suzanna — hij is een schatrijke textielvorst uit Dorset — met hunne gasten, Leonora Picasso en Pueblo Valdar! Het Engelsche echtpaar is hier genoodigd, en heeft op eigen houtje die Spanjolen meegebracht — want Spanjolen zijn het.”

„Wist de jonge Garcia dat?”

„Neen! Het schijnt ook voor hem een groote verrassing te zijn; er bestaat zonder den minsten twijfel iets tusschen die twee.”

„Hij deed verstandiger, eerst aan zijn gezondheid te denken, alvorens hij aan den trouwring denkt!” zeide Raffles langs zijn neus. „Ik zou wel eens willen weten wie die vrouw is. Tracht het uit te vinden, Brand, ik ben de eerste dagen nog maar een arme invalide, die zich niet anders kan bewegen dan in zijn rolwagentje.”

„Zij zijn met een prachtige auto gekomen — maar die zal natuurlijk wel van Davis zijn!” hernam Brand. „Nu gaan zij het huis binnen, om zich wat te verfrischen zeker. José ziet er uit, alsof plotseling al het licht uit zijn leven verdween! Daar begint het spel — de Spanjaarden gaan zich oefenen.”

„Onder elkaar?”

„Neen, want ik heb zooeven nog veel meer ponnies gezien en Engelsche jongelui zullen hun partij geven! Daar komen zij aan!”

Inderdaad kwam daar een viertal ruiters dwars over het grasveld aangaloppeeren, en

hun figuren staken scherp af tegen het donkere loof van de eeuwenoude boomen, die het grasveld omgaven.

Ook zij droegen gewone rijbroeken en witte sporthemden, maar hadden een vuurrooden band om den pet gebonden. Zij bereden allen uitstekende polopaarden en achter hen aan kwamen stalknechts met nog meer ponnies, die gereed werden gehouden.

Nu stegen ook de Spanjaarden onmiddellijk te paard en lieten een soort krijgskreet hooren. De scheidsrechter wierp den witten bal van hard hout met een grooten armzwaai in het midden van het veld, en de oefenpartij had een aanvang genomen.

Zij was nog geen vijf minuten oud of Raffles had reeds gezien, dat het officieele Engelsche viertal de handen vol zou hebben aan die watervlugge Spanjaarden en hun uitnemend gedresseerde, vlugge ponnies. Want de vier Britten hadden volstrekt niets in te brengen tegen de zonen van het warme zuiden. De Spanjaarden hanteerden hun lange balhamers met ongeëvenaard meesterschap, en sloegen in alle houdingen, van links naar rechts onder den buik van het galopperende paard door, met achterwaartsche slagen, dus van kop naar staart, en wisten zelfs den bal te treffen, als hij door de lucht kwam aansuizen. Hun paarden waren onverschrokken, en galoppeerden als een stormwind over het veld, zonder er zich om te bekommeren, als de bal hun somtijds in de volle borst trof.

Herhaaldelijk was de bal reeds tusschen de palen van de tegenpartij verdwenen, toen José plotseling zijn ponny inhield, de hand tegen zijn slaap drukte en, blijkbaar niet zonder moeite, van zijn paard steeg.

Er kwam dadelijk een stalknecht toelopen die de teugels van de ponny overnam, en José kwam langzaam, een beetje wankelend over het veld aanloopen.

„Zijt gij niet wel geworden, visconte?” vroeg graaf Exeter, die het spel vol belangstelling had gadegeslagen.

„Ik denk dat het de plotselinge warmte is, graaf!” antwoordde de jonge edelman, met een flauw glimlachje. „Ik voel mij een weinig duizelig. Het zal wel spoedig over gaan.”

Hij wierp nog eens een verlangenden blik naar het veld, waar zijn drie landgenooten het nu moesten opnemen tegen de vier Engelschen en liet zich toen neervallen op een stoel, niet ver verwijderd van den ziekenwagen.

„Ik heb het je wel gezegd!” bromde Raffles

zachtjes. „Deze soort sport zal hem nog dooden, als hij niet oppast. Het zweet staat hem op de slapen, en hij is nog bleeker dan zooeven.”

„Zou zij weten, dat hij zoo ziek is?” vroeg Brand zachtjes.

„Hijzelf zal het haar zeker niet gezegd hebben — hij ontkent het ook immers,” antwoordde Raffles schouderophalend. „Maar waar, voor den drommel heb ik haar toch vroeger gezien. Kun jij je haar gezicht niet te binnen roepen?”

Brand dacht even na, en gaf toen ten antwoord:

„Nee! En zulk een mooie vrouw zou mij natuurlijk niet onopgemerkt zijn voorbijgegaan!”

Raffles zeide niets. Hij zat voor een oogenblik diep in gedachten verzonken, keek om zich heen of niemand luisterde, en zeide toen:

„Misschien is deze nacht wel gunstig om iets te ondernemen, Brand — maar — die jonge dwaas, die zijn gezondheid op het spel zet, moet er buiten blijven! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik een zoo jongen man, die als het ware met den eenen voet in het graf staat, geldelijk nog zou benadeelen. Ik gevoel een soort van sympathie voor hem. Hij is vriendelijk en goedhartig. Ik heb hem vanmorgen wel een half uur met den ouden tuinman zien praten, en daarom zal het goed zijn, Brand als je nu eens een kleine expeditie op touw zouwt willen zetten. Kun je niet genoeg ontdekken, om als grondslag te dienen voor mijn kleine onderneming, dan zullen we haar eenvoudig uitstellen — een of twee dagen. Ik geloof dat de schemering al begint te vallen! Rijd mij nu maar naar binnen — naar de prachtige oude slaapkamer, die graaf Exeter ons ter beschikking heeft gesteld.”

„Een oogenblik, Edward!” zeide Brand op zachten toon. „Zeg mij eens — stuit het je niet wat tegen de borst, den man te bestelen, die ons toch gastvrij in zijn huis heeft opgenomen?”

„Ik zal zijn eigen brandkast ongemoeid laten, Brand, als je dat gerust kan stellen!” zeide Raffles koeltjes. „Intusschen wil ik je wel zeggen, dat ik niet zoo verbazend hoog opgeef van die gastvrijheid van den Engelschen adel! Want de goede graaf Exeter zou zeer waarschijnlijk den Zweedschen geleerde — verondersteld dat hij bestond — nooit als gast op zijn buiten hebben genoodigd. Hij is zeer conservatief, en buitengewoon trotsch! Hij is bijvoorbeeld de man geweest, die on-

middelrijk de uitnoodiging, aan Suzanna Lenglen gedaan om een week op ditzelfde kasteel te komen logeeren, herriep, toen deze jongedame de gelederen der tennis-amateurs had verlaten en tot de beroepsspelers was overgegaan! Een Française, die voor haar plezier alle Engelsche sterren verslaat — dat kon er mee door, maar zoodra zij met dat slaan op een fatsoenlijke wijze haar brood trachtte te verdienen, werd zij een paria, die men onmogelijk hier kon ontvangen! Pas op dien steen, Brand! Als de gasten zien, hoe je mij over bergen en dalen rijdt, als in een rutschaan, zullen zij geen hoog denkbeeld krijgen van je verplegers-capaciteiten!”

Een oogenblik daarna was Raffles weder naar zijn kamer getransporteerd, die hij met Brand deelde, een groot vertrek, waarvan de drie ramen uitzagen op het park terzijde van het huis, een van de oudste kamers van het groote kasteel, behangen met goudleder, en tot manshoogte beschoten met bijna zwart geworden eikenhout.

De zon was reeds gedaald, en het was nu heel wat koeler dan zooeven, toen Brand op zijn onderzoekingsstocht uitging.

Het was zaak, zonder eenige argwaan te wekken, te ontdekken, wie van de dames-gasten veel juweelen bij zich hadden, hoe zij ze bewaarden, wanneer zij ze bij voorkeur droegen en wie van de heeren de meest gespekte portefeuille bij zich hadden.

Tot dit doel verliet Brand de kamer, sloot de deur achter zich, ging een schier eindelooze gang in, aarzelde, volgde een dwarsgang, stond opnieuw stil, opende voorzichtig een deur, die weer naar een andere gang bleek te leiden, trok ze weer dicht, liep langs een soort van buitengaanderij, zonder te begrijpen waar hij zich kon bevinden, en die langs een zeer groot gedeelte van den ouden zijvleugel bleek te voeren, ter hoogte van de derde verdieping, en geschraagd door wel dertig kolommen van bazaltsteen, onderling door bogen verbonden, en hij vroeg zich af waar die buitengang hem zou brengen, toen hij eensklaps zeer verwonderd stilstond op het hooren van een stem, die als het ware vlak bij zijn oor zei, ofschoon hij in de toenemende duisternis niemand kon zien:

„Mijn waarde Pueblo, of je nu hoog of laag springt — ik heb het er nu eenmaal op gezet om met José te trouwen, en al kun jij misschien oudere rechten doen gelden — je kunt ze niet met geld ondersteunen, en daarom zal hij het van je winnen.”

VIERDE HOOFDSTUK.

EEN ONTDEKKING.

Brand keek met de grootste verbazing om zich heen. Zooals gezegd liep de overwelfde buitengang langs een deel van den zijgevel, omstreeks vijftien meter boven den beganen grond.

Hij had die gang bereikt door een deur te openen, en aan het tegenovergestelde uiteinde meende hij het ijzeren beslag te zien glanzen van een tweede deur, waardoor hij die gang ongetwijfeld weer zou kunnen verlaten.

Aan den kant van het huis was de muur geheel blind, en aan den kant van het park had de gang, die omstreeks een meter breed kon zijn, een lage borstwering, waarop zich de kolommen verhieven, bovenaan door booggewelven verbonden. Op die wijze werden dus wel dertig of meer „vensters” gevormd, die evenwel geen ramen hadden.

Maar op die gang was heel zeker niemand te bespeuren — want zoo donker was het nog niet, of Brand had het moeten zien, als iemand hem was voorbijgegaan. En als hij het niet gezien had, dan zou hij het toch hebben moeten voelen op dien smallen doorloopgang. En verderop was ook niemand meer te zien. Iemand kon natuurlijk in het park daar beneden gesproken hebben, maar dan zou het volkomen onmogelijk zijn geweest, op dien afstand de stem van een vrouw zoo duidelijk te vernemen — want het was een vrouwenstem geweest, die zich daar zooeven had laten hooren.

Brand meende zich te herinneren, dat hij zooeven reeds deze eigenaardige buitengang van het park ontwaard had, en toen ook had gezien, dat daarboven zich nog een rij van acht of tien vensters bevond. Maar het was toch niet goed aan te nemen dat men zulke dingen, als hij zooeven gehoord had, uitsprak bij een geopend venster, nog afgezien van de omstandigheid, dat het wel wat te koud was om de ramen open te houden! En ten overvloede, ook dan had hij de stem niet zoo duidelijk kunnen hooren, alsof de woorden vlak bij zijn ooren waren gezegd.

Hij bekeek den ouden muur eens aandachtig, maar in de groeiende duisternis kon hij

volstrekt geen opening ontdekken.

Hij liet zijn vingers tastend over den ruwen buitenkant gaan — en toen voelde hij eensklaps hoe een van zijn vingers ergens bleef haken.

Hij begreep, dat hier ergens een smalle scheur in den ouden muur moest zijn, waar de kalk misschien wat verweerd was.

Hij legde zijn oor op de plek, waar zooeven zijn vinger was geweest, en verstond nu duidelijk wat er aan den anderen kant van den buitenmuur gesproken werd, ofschoon die zeker meer dan drie decimeter dik was. En hij bleek maar heel weinig van het gesprek te hebben gemist, want hij hoorde nu een mannenstem met verbeterde woede zeggen:

„En geloof je, Carmen, dat ik dat zoo maar rustig zal toelaten, dat jij onze plannen volkomen wijzigt? De afspraak was, dat je de maîtresse zou worden van dat jonge kalf — en niet zijn vrouw! Daarvan is nooit sprake geweest!”

„Dan wordt het tijd dat wij er nu over spreken!” zeide de vrouwestem rustig en Brand wist, alsof het hem door haarzelve was medegedeeld, dat daar Leonora Picasso sprak — de schoone Spaansche!

De ander moest dus ongetwijfeld Pueblo Valdar zijn, haar Spaansche vriend! Hij bleef onbewegelijk in dezelfde houding staan en hoorde duidelijk de driftige stappen van den man gedempt weerklinken op den met een dik kleed bedekten vloer.

„En ik zal het niet toelaten!” gromde de man weer. „Als zijn maîtresse zou je mijn helpster zijn gebleven — maar ben je eenmaal zijn vrouw, dan zul je mij als een uitgeknepen citroen terzijde werpen, en ik moet maar zien hoe ik verder mijn kostje bijeen scharrel.”

De vrouw gaf in het geheel geen antwoord, maar zij moest zeker een of ander spottend gebaar hebben gemaakt, of minachtend hebben geglimlacht, want Pueblo vervolgde dreigend:

„Neem je in acht, Carmen! Drijf het niet te ver! De jonge José is smoorlijk verliefd op

je — en hij is gek genoeg om met je te trouwen, want hij weet niet wie je bent, en denkt dat je werkelijk Leonora Picasso heet en de dochter bent van een Spaansch landedelman!"

De stem van de vrouw siste, toen zij sprak:

„En zou jij het soms willen mededeelen, Pueblo? Zou je dat wagen — terwijl ik je morgen kan laten arresteeren, als ik dat verkie?"

„Ik jou met evenveel recht, caronje!"

„Maar ik weet niet wie van ons tweeën er het ergst aan toe zou zijn, Pueblo, na zulk een arrestatie," riep de vrouw uit.

Het bleef een oogenblik stil en toen klonk weer de stem van den man op een geheel anderen toon:

„Laten wij niet twisten, Carmen! Wij hebben jaren samen gewerkt, wij waren jarenlang goede vrienden — zeer goede vrienden. Je portret staat naast het mijne in heel wat politie-albums, maar gelukkig nog niet in het Engelsche, en het leven kan ons heel wat mogelijkheden bieden, als wij ze maar weten aan te grijpen! José is zeer rijk, en als zijn maîtresse zou je een leventje lijden als een vorstin — en voor mij zouden er heel wat dikke kruimels van den rijken disch vallen! Wij zouden elkaar blijven ontmoeten — het zou een heerlijk leventje zijn! Maar ben je eenmaal zijn vrouw — dan is alles voor mij gedaan, dat voel ik!"

„Toch niet, Pueblo — dat beloof ik je!" hernam de Spaansche. „Ik zou mij niet ondankebaars toonen. Ik zou je een groote som geld geven en daarmee zou je naar Zuid-Amerika kunnen gaan, naar Chili of Mexico."

„Maar je papieren!" riep Pueblo opgewonden. „Je hebt niet eens behoorlijke papieren! Je zoudt met hem moeten trouwen onder een valschen naam!"

„O, ik zou hem wel wat op den mouw weten te spelden! Ik zou hem zeggen dat ik betrokken ben geweest bij een revolutie in mijn land en daarom mijn naam heb moeten veranderen! Ik zou onder mijn waren naam met hem trouwen, maar hem tot het laatst geheim houden!"

„Maar zelfs aan je eigen papieren zou je niet kunnen raken!" hield de Spanjaard vol.

„Omdat de Spaansche Commissaris van Politie te Saragossa die in zijn handen heeft?" riep de vrouw spottend. „Dat zou ook wat! Ik wind hem op mijn vingers, en zoodra ik ze noodig heb, zal ik ze wel van hem weten los te krijgen. Kort en goed — ik heb het er op gezet om visconta Garcia de Angula

te worden, en ik zal het ook worden!"

Het bleef geruimen tijd stil, alvorens Brand den Spanjaard op zachten toon hoorde zeggen:

„Wij zullen zien, Carmen!"

Daarop hoorde hij het gerucht van heen en weer loopende menschen, verschuiven van een stoel, het plassen van water, het driftig in een hoek werpen van een schoen — de Spaansche gasten waren zeker bezig, zich voor het diner te kleeden.

Brand bracht vruchteloos overal zijn geelaat voor den muur, in de verwachting dat hij iets zou ontdekken, een lichtschijnsel, misschien wel een stukje van de kamer, waarin dit eigenaardige gesprek had plaatsgehad, maar hij begreep spoedig genoeg, dat er natuurlijk aan de andere zijde behang over den buitenmuur was geplakt.

Aanvankelijk begreep hij niet goed, op welke wijze de kamer verlicht moest worden, maar toen overwoog hij, dat er waarschijnlijk boven de gaanderij, waar hij zich nu bevond, kleine, en zeer hoog aangebrachte vensters zouden zijn, die hij natuurlijk onmogelijk kon zien van het punt waar hij nu was.

En dit moest wel zoo zijn, want het vertrek was in geen geval een hoekkamer, en voor zoover hij kon nagaan, lag het evenmin aan de zeer ruime binnenplaats.

Nog vol van hetgeen hij zooeven bij toeval gehoord had, sloop Brand verder, maar moest weer op zijn schreden terugkeeren, omdat de tweede deur van de buitengaanderij op slot bleek te zijn.

Het was duidelijk dat men nooit van dezen overwelfden gang gebruik maakte, vanwaar men des daags toch zulk een heerlijk uitzicht moest hebben over de omgeving.

Niet zonder moeite vond hij den weg weder terug, door een doolhof van gangen, waarbij hij nu en dan een gast tegenkwam, die zich reeds gekleed had, en het bleek hem dat er van de pas aangekomenen genoeg waren, die, evenmin als hij, den weg wisten, en daarover de grootste pret hadden.

Nu en dan kwam glimlachend een der oude bedienden te hulp, en geleidde, als een gids, de verdwaalden den weg weder naar omlaag, en naar de ruime hal, waaraan de eetzaal grensde.

Brand vond Raffles in zijn kamer in gesprek met den ouden buttler, en kreeg alweder gelegenheid, het ongelooflijke mimische talent van zijnen vriend te bewonderen, die tot op een haar na was, wat hij nu voorgaf te zijn —

een wat kort aangebonden, oude, in zichzelf-gekeerde geleerde, die het Engelsch vlot, maar met een merkbaar accent sprak.

Hij had het aan den stok met den ouden buttler, die geduldig naar hem luisterde, over het rumoer in huis, en de oude bediende legde juist uit, dat er heel veel „jong goed” was, hetgeen dat leven voldoende verklaarde.

Hij ging weer heen, en de beide vrienden waren alleen.

Brand ging zich aanstonds overtuigen, dat de deur goed gesloten was, en liep toen vlug op Raffles toe:

„Daar heb ik een zeer belangwekkende ontdekking gedaan, Edward!” begon hij fluis-terend. „Die mooie Spaansche, met haar schoone oogen, is niets anders dan een ordinaire bruidsschatjaagster!”

„Dat verwondert mij niets, Brand!” zeide Raffles eenvoudig. En wat die oogen betreft; ik heb mij wel eens laten vertellen dat men met vrouwenoogen zeer voorzichtig moet zijn. Zij zijn een bron van rampspoed, zoo las ik reeds bij de oude, Grieksche dramaschrijvers! En vertel nu maar eens, wat je hebt ontdekt!”

Terwijl hij zich haastig verkleedde, deed Brand nu het omstandig verhaal van zijn zwerftocht, den scheur in den muur, de overwelfde buitengang, en het gesprek tusschen de beide Spaanschen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, en zeide nu nadenkend:

„Zoo, zij heet dus Carmen! Nu, van de tien Spaansche vrouwen heeten er zeker zes Carmen. Dat brengt mij dus niet veel verder. Ik bedoel, ik weet nog altijd niet, waar en wanneer ik die vrouw kan hebben ontmoet, maar dat weet ik wel, dat het niet aan het hof van den Koning was, en zelfs niet in een deftig salon!”

„Maar moeten wij nu dien knaap, dien verdwaasden José niet aanstonds voor haar waarschuwen?” vroeg Brand, die bezig was met het knopen van zijn witten zelfstriker.

Raffles wendde verbaasd zijn gelaat naar hem toe en zeide spottend:

„Dat is nogal een dwaas voorstel in den mond van iemand, die mij herhaaldelijk verzekerd heeft, heel goed te weten wat liefde is! Wel man, je zoudt evengoed kunnen trachten, met je handen een hollenden stier tegen te houden. Je zoudt voor een bedrieger worden uitgemaakt, voor een lasteraar, José zou je voor de punt van zijn degen dagen, en hij zou met Carmen trouwen!”

„Met de wetenschap, dat zij de minnares is

geweest van dien man, en wie weet van hoeveel mannen meer?”

„Laat ik je zeggen, Brand, dat een verliefd man nooit de wetenschap bezit. Hij bezit het geloof, en dat is hem ruimschoots voldoende! Eerder zou José willen aannemen dat de aarde zoo plat is als een tafelblad en dat de zon er omheen draait, dan dat die vrouw valsch spel met hem zou hebben gespeeld! Je zoudt het kunnen probeeren — ik meen, hem te waarschuwen; maar ik raad het je sterk af. De vrouw zou natuurlijk hartstochtelijk ontkennen, de man zou loochenen, en José zou met je willen duelleeren. Je zoudt te boek staan als de verklikker, misschien wel gedreven voor jaloezie, — en een dwaas figuur slaan!”

„Maar moet die dwaze knaap dan blindelings in zijn ongeluk loopen?” riep Brand verontwaardigd uit.

„Dat zullen wij wel beletten Brand, al is het dan met andere middelen,” zeide Raffles schouderophalend. „Wij zullen dat canailje wel onschadelijk weten te maken en haar bijtijds de gifttanden uitrukken! En stil nu — daar komt de buttler geloof ik met ons diner aan.”

Inderdaad naderden er schreden, de deur ging open, en een der bedienden, voorafgegaan door den buttler, droeg een groot blad binnen, gedekt met fijne spijzen, want ondanks het aandringen van het roodharig nichtje van den graaf, had de gewaande geleerde hardnekkig geweigerd, in zijn rolstoel aan de gemeenschappelijke tafel te verschijnen.

Zwijgend en handig dekte de bediende de tafel, de buttler stond er op, den gast eigenhandig tot voor den disch te rollen, en weer waren de beide vrienden alleen.

Zij spraken over allerlei zaken, totdat Raffles tegen het dessert plotseling zeide:

„Ik zou de kamer van die Carmen wel eens willen bezichtigen! Hoe verklaar je dat die Spanjaard daar tegelijk met haar was?”

„Wel, hij zal haar een visite hebben gebracht!”

„Maar je zei me, dat zij zich gemeenschappelijk voor het diner kleedden!”

„Dat is waar!” riep Brand verbluft. „Dat is mij nog niet eens te binnen gevallen! Want voor graaf Exeter zijn zij alleen maar goede kennissen! Nu, wij zullen dit het gemakkelijkste kunnen verklaren, door het bestaan van een tusschendeur aan te nemen, die natuurlijk gesloten was, maar die Pueblo heeft weten te openen.”

„Bravo! Dat is een zeer goede verklaring!” zeide Raffles. „Jij zult dus de gang weer volgen, en ik zal trachten, haar kamer ongezien te bereiken!”

„Met je verzwikten enkel?” riep Brand verschrikt uit.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, dacht even na, en antwoordde toen:

„Ik zal dan mijn vermomming voor een kort oogenblik moeten afleggen! Want je hebt gelijk — men zou mij zoo niet in de gangen mogen zien. Is die kamer hier ver vandaan?”

„Integendeel, wij behoeven alleen maar de gang door te gaan, een wenteltrap op, nog een trap — tien meter lang ongeveer, en omstreeks het midden daarvan moet haar kamerdeur zijn.”

„Mooi zoo! Dan gaan wij aanstonds aan het werk, want zij zullen natuurlijk lang blijven tafelen. Ik zal niet te hard spreken, jij moet buiten op de gang goed luisteren, en dan zullen wij die opening wel spoedig hebben ontdekt.”

„En als iemand hier binnentreedt en je niet in de kamer vindt?”

„Dan antwoord je maar dat ik even een luchtje ben gaan scheppen!” antwoordde Raffles kortaf. „Maar je zult niets kunnen antwoorden, omdat wij er tegelijkertijd uit zijn! Vlug wat — en doe de deur dicht, zoodat men mij niet kan overvallen!”

In een oogwenk had Raffles het verband van zijn voet gedaan, de witte pruik afgeworpen, de witte, ruige wenkbrauwen doen verdwijnen, en zich van zijn baard ontdaan.

En nu was zijn gelaat reeds zoodanig veranderd, dat het zelfs voor het scherpste oog onmogelijk zou zijn, in hem den gebogen, norschen geleerde te ontdekken.

Dit alles had geen tien minuten geduurd, en Brand draaide behoedzaam weder de sleutel in het slot terug, na baard en pruikzorgvuldig te hebben verborgen, stak zijn hoofd om de deur, teneinde zich te overtuigen dat de gang ledig was, en daarop traden beiden haastig naar buiten en liepen de gang ten einde. Maar hier moesten zij scheiden, want Brand moest een anderen weg inslaan, om de deur naar de buitengaanderij te kunnen vinden.

Hij wist dat hij langeren tijd noodig zou hebben dan Raffles, en maakte dus zooveel mogelijk voort, maar toch hoorde hij Raffles reeds een paar malen denzelfden zin herhalen, toen hij de plek bereikte, waar zich de smalle, lange scheur in den muur bevond.

„Ben je op de plek waar je mij kunt hoo-

ren Brand?” vroeg Raffles alweder, en nu antwoordde Brand, met gedempte stem, uit vrees dat men hem misschien zou kunnen hooren:

„Ik sta nu op dezelfde plek van zooveel, en ik kan je stem zoo duidelijk hooren of ik bij je in de kamer was. En hoe staat het met jou? Kun je mij ook verstaan?”

„Heel goed!”

„Wat is het voor een kamer waar je nu bent?”

„Een zeer oud, belangwekkend vertrek, Charles! Er hangen gobelins aan den wand!”

„Ook aan den buitenmuur?”

„Ja, ook daar is een wandtapijt!”

„Hoe is het dan mogelijk dat wij elkander kunnen verstaan?”

„Dat zal ik je verklaren! Er is een beschieting van eikenhout tot op een hoogte van bijna twee meter. Als ik mij op mijn teenen uitrek, kan ik juist over den rand van dat eikenhouten schot heen zien! Ouderdom en vocht wellicht hebben het hier echter een weinig van den muur doen afwijken, juist op de plaats, waar zich de scheur bevindt!”

„Maar hoe komt het dan dat ik geen lichtschijnsel heb kunnen ontdekken?”

„Ook dat is heel eenvoudig! Het houten beschot reikt tot boven de scheur, en het is dus onmogelijk, van buiten af licht te zien! Maar wacht even, dan zal ik je bewijzen dat er verbinding is!”

Het bleef even stil, en toen vroeg Raffles weder:

„Zie je nu licht?”

„Heel flauwtjes! Hoe komt dat?”

„Ik heb een waslucifer aangestoken, en die juist boven den rand van het beschot gehouden, daar, waar het een paar centimeters van den muur afwijkt! Heb je instrumenten bij je?”

„Mijn gewone trousse!”

„Dat is ruimschoots voldoende! Neem het middelste boortje, en tracht eens een gat te boren door het schot!”

Weer bleef het even stil en toen klonk de stem van Brand op de gaanderij:

„Onmogelijk, Edward! Daartoe is de muur veel te dik — bijna een voet!”

„Daar vreesde ik al voor! Nu, als het noodig is, kunnen wij het wel met andere instrumenten doen! Ga nu maar weer naar je kamer; ik voeg me dadelijk bij je!”

Omstreeks tien minuten later zaten de oude Zweedsche geleerde en zijn secretaris Sandström alweder tegenover elkander, en babbelden over een belangwekkend geval van blindedarmontsteking, toen de buttler binnenkwam met thee.

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE WEDSTRIJD.

Het was dienzelfden avond omstreeks half twaalf, en alles op het groote kasteel was reeds in diepe rust verzonken, toen Raffles en Brand, beiden gestoken in de donkerpaarse, nauw aan het lichaam sluitende tricots met den paarsen hoofdkap, die zij voor dergelijke onderzoekingstochten gebruikten, muisstil op de gang traden, waarop hun kamerdeur uitkwam, en een oogenblik bleven staan luisteren.

De dag was even schoon geëindigd als hij was begonnen; er stond maar zeer weinig wind, en alles voorspelde voor den wedstrijddag van morgen het schoonste weder.

In de duisternis van de gang was van de beide mannen niets te onderscheiden, want ook hun handen en hun gelaat waren bedekt.

Zij hadden niets anders bij zich dan een kleinen zaklantaarn, en Raffles droeg bovendien een kleinen zak met voortreffelijke instrumenten, voldoende om iedere deur voor hem te openen.

Beiden hadden hun browning, zonder een enkel glimmend deeltje onder het bereik van hun hand.

Het doel van den tocht van dien nacht was niets anders, dan het huis grondig te leeren kennen om er ook in donker den weg te kunnen vinden, en alles voor te bereiden voor den grooten slag, dien Raffles een paar dagen later wilde slaan, — en waartoe het zeker reeds eerder zou zijn gekomen, als hij niet voornemens was geweest, de Spaansche avonturierster onschadelijk te maken op een afdoende wijze, die haar voorgoed voor den Spaanschen edelman onbereikbaar zou maken.

Wel bijna anderhalf uur slopen zij zoo als geesten door het huis, trap op trap af, gang in gang uit, van den kelder tot den zolder, langs de bedienden-vertrekken, en dwars over de ruime binnenplaats, totdat zij eindelijk weder op den terugtocht waren, en vele belangwekkende ontdekkingen hadden gedaan, die voor hun doel nuttig konden zijn.

Maar toen zij stil als katten door de gang slopen, waarop de deuren van de kamers der Spanjaarden uitkwamen, stond Raffles eensklaps stil, zoodat Brand bijna tegen hem was

aangelopen, en verwonderd fluisterde:

„Wat is er? Waarom sta je stil?”

„De deur van Pueblo's kamer staat open!”

Brand kon er volstrekt niets van zien, maar hij vertrouwde te zeer op de gave van Raffles, die als een roofdier in het duister kon zien, om aan die woorden te twijfelen.

Hij voelde hoe Raffles hem bij de hand nam, en zachtjes met zich meetrok, en tien passen verder kon hij zichzelf overtuigen, door er aan te raken, dat de kamerdeur van den Spanjaard inderdaad op een handbreedte openstond.

Wel vijf minuten stonden de twee vrienden zoo onbewegelijk, totdat Brand een zachten, waarschuwendend druk op zijn arm voelde.

Hij bemerkte dat Raffles zijn hoofd naar zich toetrok, met zijn lippen zijn oor vond, en hem heel zachtjes influisterde:

„Hij is er niet! Zijn bed is onbeslapen — ik ben binnen geweest.”

Brand had er volstrekt niets van gemerkt, hij had niet het minste gerucht gehoord, maar hij wist dat hij Raffles kon gelooven.

„Wat moet dat beteekenen?” fluisterde hij zeer verwonderd. „Waarom is hij niet in zijn bed? Hij zal toch niet eensklaps zijn vertrokken?”

„Geen kwestie van, Brand! Dan had hij zijn valies niet achter gelaten, en ook wel behoorlijk de kamerdeur achter zich dicht gedaan.”

„Is de vrouw aanwezig?”

„Ja zeker! Zij begaf zich om elf uur ter ruste, en ik kon haar regelmatige ademhaling door de tusschendeur heen hooren.”

Raffles scheen een oogenblik in beraad te staan, en fluisterde toen opnieuw:

„Ik zou wel eens willen weten wat het te beteekenen heeft. Ik blijf hier wachten! Ik vrees dat wij misschien met een collega te doen hebben! En ik zal natuurlijk nooit toestaan, dat die Spaansche schavuit ons voor is! Ga jij op de buitengaanderij, en zie eens, of je op den weg, die langs het park loopt, geen verdachte auto's kunt ontwaren. Ook zou je misschien wel eens bij de scheur in den muur kunnen gaan staan, en goed luiste-

ren. Binnen een half uur verwacht ik je in elk geval weer in onze eigen kamer!"

Niet zonder moeite vond Brand zijn weg naar de deur die op de buitengaanderij uitkwam, terwijl Raffles zich in de pikzwarte duisternis van een zijgang terugtrok, en wachtte met het geduld van een kat, die op een muis loert.

Na bijna een half uur wachten, hoorde hij een heel zacht gerucht van naderende schreden.

Hij kon duidelijk het grillig bewegen van een lichtschijnsel op den parketvloer van de gang zien, toen kraakte heel even een deur, die behoedzaam weer gesloten werd, en het werd stil, zoo stil als het graf.

Raffles wachtte nog even, sloop naar de deur van Pueblo's kamer, bracht het oog voor het sleutelgat, richtte zich dadelijk glimlachend weer op, en zeide tot zichzelf:

„Neen, een concurrent is hij zeker niet — want hij kleedt zich doodbedaard uit, om naar bed te gaan. Maar voor den drommel — wat heeft hij dan kunnen uitrichten? Een minnarijtje soms met een van de damesgasten? Het klinkt niet erg waarschijnlijk!"

Nog mijmerend over deze vreemde zaak, zocht Raffles zijn slaapkamer weer op, waar hij bijna tegelijk met Brand binnentrad.

„En?" vroeg hij, dadelijk nadat hij de deur gesloten en dichtgemaakt had.

„Geen spoor van auto's op den weg of iets van dien aard."

„Dat verwachtte ik ook wel, Brand. Hij is niet op rooftocht uitgeweest. Anders niets bijzonders? Niets gehoord?"

„Niets gehoord — maar wel iets gezien, al zal het wel van geen beteekenis zijn! In de richting van de stallen heb ik een flauw lichtschijnsel gezien als van een stallantaren of een zaklamp."

„Wanneer was dat ongeveer?"

„Zeker geen vijf minuten nadat ik mijn post had ingenomen! Ik denk dat het een van de paardenknechts is geweest, die zich nog eens heeft willen overtuigen dat alles in orde was!"

Raffles bleef een oogenblik in gepeins staan, met rimpels in zijn hoog voorhoofd, en zeide toen, terwijl hij zich begon te ontdoen van het nauwsluitend tricot:

„Het is mogelijk dat het niets om het lijf heeft. Maar het is evengoed mogelijk — dat het van ernstigen aard is, Brand! Laten we nu eerst maar gaan slapen, want het is al laat! Morgen hoopt professor Hansen zoover genezen te zijn, dat hij den wedstrijd om den Gouden Bokaal kan bijwonen!"

Het was een stralende morgen, die opging over het kasteel en zijn verrukkelijke omgeving.

Zulk een lente konden zelfs de oudsten van dagen, die steeds mopperden over den achteruitgang van de weersomstandigheden, zich niet te binnen roepen!

Een zoele wind streek over de velden, allerwege liepen de heesters uit, en een bedwelmende geur van meidoorn en kamperfoelie hing in de lucht.

Reeds vroeg werd het levendig onder de gasten van graaf Exeter.

Dadelijk na het ontbijt bevolkte zich het groote grasveld met meisjes en jongelieden in witte costuums. Er werd getennist, er werd dus ook veel geflirt, men wandelde in het groote park, en deed voor het overige, wat te doen gebruikelijk is, wanneer men zich tot de gasten mag rekenen van een schatrijk man als graaf Exeter — en zelf rijk is, jong en gezond.

Men lunchte zeer vroeg, want het speelveld, waar de wedstrijd tusschen het Engelsche en Spaansche viertal zou plaatsvinden, bevond zich op bijna een uur rijdens van het kasteel, en de wedstrijd zou om half drie een aanvang nemen.

De poloponnies waren echter reeds vroeg in den morgen in zeer ruime, gepolsterde, opzettelijk voor dit doel gebouwde vrachtauto's overgebracht, teneinde de schoone dieren niet al te zeer te vermoeien.

Op het speelveld hadden de stalknechts de dieren nog wat afgereden, en nu moesten zij volkomen rust hebben, totdat de wedstrijd een aanvang zou nemen.

Reeds om één uur begon de uittocht van het kasteel.

In auto's, in glanzende tweezitters en in monumentale toerwagens voor zeven personen, in mailcoaches, door vier en zes paarden getrokken, reed een vroolijke stoet naar het kleine plaatsje, waar de Spanjaarden en Engelschen elkander zouden ontmoeten op het groene veld.

Polo te paard is geen spel voor de massa, maar toch waren er zeker nog wel een zesduizend personen vergaderd rondom het fluweel zachte grasveld, prachtig gelijk geschooren, zonder een kuiltje, zonder een verhevenheid, en waaraan wekenlang tuinlieden en terreinknechts hunne zorgen hadden besteed.

Aan een der korte zijden bevonden zich de boxes voor de ponnies, links die voor de Spanjaarden, rechts die voor de Britten, en boven elk complex stallen woei de vlag der deelnemers.

En nog zelden had het kleine paatsje zulk een verzameling gezien van rijke lieden, mooie vrouwen, schitterende auto's en kostbare toiletjes!

Het was een getrouwe afspiegeling van het beroemde Auteuil, waar de Parijsche modevorsten hunne „schitterende creaties” voor de eerste maal in het jaar lanceeren!

De groote tribune bevond zich tegenover een der langsijden van het veld, en was tegen twee uren reeds bijna geheel gevuld met een elegante, opgewekte menigte.

En in het bijna geheel verlaten kasteel waren Brand en Raffles als laatsten achtergebleven, maar toen vertrokken zij toch ook, en begaven zich in een der weinige auto's die nog beschikbaar waren, en die door Brand zelf werd bestuurd, naar het wedstrijdveld.

Toen zij reeds het met vlag en wimpels versierde terrein in het oog kregen, vroeg Raffles, die weinig gesproken had:

„Je hebt Henderson immers gewaarschuwd?”

„Ja, ik heb hem vanmorgen duidelijk alles uitgelegd, en hij zal wel zorgen dat hij op zijn post is. Maar hier zijn wij er al!”

Terzijde van het speelveld, dicht bij een der hoeken, was een groote ruimte uitgespaard, waar de auto's geparkeerd konden worden.

En geleund op den arm van zijn secretaris strompelde professor Hansen regelrecht naast de boxes van de Spanjaarden, maar daar werd hem streng de toegang geweigerd door een paar politie-agenten, die last hadden gekregen, niemand toe te laten.

Een poloponny is een uiterst zenuwachtig dier, en wellicht vreesden de berijders, dat de dieren schichtig, kopschuw zouden worden bij het zien van zooveel vreemdelingen.

Raffles beet zich even op de lippen, en zeide zacht tot Brand:

„Ik had ook zoo verstandig moeten zijn, te begrijpen, dat de dieren vanmorgen reeds vroeg zouden worden overgebracht. Nu, wij zullen dicht bij den doorgang post vatten, waardoor de paarden naar het veld moeten komen! Hoe laat is het?”

„Nog even voor half drie — er zal wel aanstonds begonnen worden! Ik zie den scheidsrechter al met zijn fluitje gereed staan, en met zijn chronometer in de hand.”

Inderdaad snerpde even later een fluit, en daar kwamen de ruiters het veld op galoppeeren, met hun hamers zwaaiend, terwijl de helpers de reserve-paarden vier bij vier aan den teugel naar binnen brachten.

„Ongezadeld?” merkte Brand verbaasd op,

bij het zien van de mooie, kleine paarden, die alleen maar van het hoofdstel waren voorzien.

„Maar Brand!” riep Raffles verbaasd uit. „Hoe heb ik het nu met je? Zou je willen dat de ruiters, bezweet en wel, bij het verwisselen van paarden een koud zadel onder zich kregen? Weet je dan niet hoe vroeger het verwisselen van de paarden bij de pestruiters ging? Wanneer de man, na een rit van een uur op de eerste wisselplaats aankwam, dan stonden er reeds twee stoelen gereed, waartusschen hij kwam aanrijden. Hij plaatste de voeten op die stoelen, helpers gespten snel den singel los, en hielden het zadel onder hem, stevig tegen zijn lichaam gedrukt, terwijl anderen het versche paard ruggelings onder hem schoven, dat het oude, warme zadel op den rug kreeg. Op die wijze werd de last van het doorzitten zooveel mogelijk beperkt! Ook bij het polospel krijgen de nieuwe paarden de oude zadels.”

Maar reeds waren de acht ruiters tot op het midden van het veld gereden en werden daar aan elkander voorgesteld. De aanvoerders lootten, onder toezicht van den scheidsrechter. Er ging een lange juichkreet op, en de twee viertallen stelden zich tegenover elkander in slagorde op — een in de voorhoede, twee op de middenlinie, en een als doelwachter. Men moet zich dit echter niet zoo voorstellen, alsof die vierde ruiter zich tusschen de palen zou opstellen, want daarvan is bij het polospel geen sprake, wanneer het te paard wordt gespeeld.

Nogmaals snerpde het fluitje — de wedstrijd had een aanvang genomen.

Er zijn maar weinig takken van sport, of het moest misschien schoonrijden zijn op het ijs, die het oog zoodanig bekoren als het polo te paard.

De ruiters, één met hun rijdieren, galoppeeren in vliegenden ren naast elkander over het groene veld, en pogen elkander den bal te ontfutselen. De vlaggen wapperen, het veld is smaragdgroen, — het is een beeld van kracht, vlugheid en sierlijkheid, dat met niets anders te vergelijken is.

Het bleek al spoedig dat de Engelschen tamelijk wel waren opgewassen tegen de Spanjaarden, al wonnen die het wellicht in snelheid van hun paarden.

Toch maakten de Spanjaarden door middel van José het eerste doelpunt en een gejuich steeg op onder het sportieve Engelsche publiek, dat gaarne den beste ziet winnen.

Intusschen was Raffles naar den doorgang gegaan, waar de helpers met de reservepaarden gereed stonden, en bukte zich nu, om naar de beenen te tasten van de ponny die voor José bestemd was, zooals bleek uit de letters, die in het zilveren beslag van het hoofdstel waren gegraveerd.

Dadelijk was er een oppasser bij de hand, een Spanjaard, die op tamelijk knorrigen toon zeide:

„Laat dat paard met rust, mijnheer!”

Maar Raffles bekommerde zich weinig om deze vermaning, bukte zich nog wat dieper, en toen verscheen er eensklaps een ernstige uitdrukking op zijn gelaat. Hij keek den paardenknecht scherp aan en vroeg in het Spaansch, maar zoo zacht dat alleen de man het verstaan kon:

„Heb je die paarden zorgvuldig onderzocht, man? Vanmorgen?”

De knecht verschoot, toen hij zich zoo plotseling in zijn eigen taal hoorde aanspreken door een Engelschman, maar ook door den doordringenden blik van den spreker en den klank van zijn stem, en hakkelde:

„Zeker mijnheer! Alle ponnies van visconto José Garcia zijn geroskamd, en glanzend geschuierd, zooals gij wel zult zien. Heeft meneer er iets op aan te merken?”

„De paarden zien er uitmuntend uit!” prees Raffles den man. „Dat bedoel ik ook niet. Ik wilde vragen, of zij vanmorgen, nadat zij hier waren aangekomen, afgereden zijn?”

„Ieder niet langer dan een minuut of vijf, mijnheer!” antwoordde de Spanjaard, hoe langer hoe meer verbaasd.

„En heb je toen aan dit dier niets gemerkt?”

„Volstrekt niets, mijnheer!” zeide de man, nu werkelijk verschrikt.

„Nu, dat zal dan aanstonds wel anders worden,” bromde Raffles tusschen de tanden, en hij wendde zich tot Brand, die verbaasd had toegeluisterd, een weinig ter zijde staande, en zeide op zachten toon:

„Dat paard mag volstrekt niet door hem bereden worden! Nu begrijp ik het motief van Pueblo's afwezigheid uit zijn kamer — en de oorzaak van dat lichtje, dat jij bij de stallen hebt zien bewegen! Het paard is in de kniepees gesneden.”

Brand slaakte slechts met moeite een kreet van verontwaardiging en woede. Hij bezocht vaak de renbanen, en was volkomen op de hoogte van de laaghartige trucs, door sommige gewetenlooze concurrenten, eigenaars van paar-

den toegepast om een gevaarlijke mededinger kreupel te maken, eenvoudig door een kleine, onderhuidsche insnijding in een der kniepezen, alleen maar zichtbaar voor het geoefende doktersoog, en die het paard minderwaardig maakt.

Maar hij had geen tijd om iets te antwoorden, want juist waren de eerste zeven minuten om, en hijgend, bezweet, kwamen de vier Spanjaarden aan galoppeeren om van paarden te verwisselen.

Nog onder het rijden ontgespte José het zadel van zijn bezweete ponny, zoodat de knecht, die toeschoot, niets anders behoefde te doen dan het onder hem uit te trekken en het op den rug van het tweede paard te leggen.

Maar dit was nog niet geschied, toen Raffles reeds op den jongen Spanjaard toetrad, en hem op gedempten toon in het Spaansch toefluisterde:

„Gij moogt dit paard in geen geval berijden, visconto! Het is bedorven — men heeft het in de kniepees gesneden!”

De opgewonden Spanjaard keek hem een oogenblik met een ongelooflijken blik aan, haalde de schouders op, ging langs hem heen, en zat reeds in den zadel van de ponny, toen hij op een spottende toon zeide:

„Ik hoop dat gij mij op deze zelfde ponny de overwinning ziet behalen, professor. Neem mij niet kwalijk, maar ik geloof dat gij van menschen meer verstand hebt dan van paarden! Ziet gij dan niet hoe het dier steigert van ongeduld om te beginnen?”

„Weet gij zeker dat het niet steigert van zenuwachtigheid en vrees?” vroeg Raffles met stemverheffing. „Ik raad u dringend aan, visconto, een ander rijdier te nemen!”

„Maar dan heb ik er immers niet genoeg!” riep José ongeduldig uit. „Wilt ge mij soms op een mailcoach-paard zetten? Moet ik een „hunter” leenen, een ploegpaard soms! Ga uit den weg mijnheer — het sein is al gegeven!”

Brand wilde nog naar den teugel grijpen, maar het was al te laat, en voort galoppeerde de troep, juichend en met de hamers zwaaiend.

Brand was een weinig bleek geworden en zeide zacht:

„Hoe zal dat afloopen?”

„Slecht!” antwoordde Raffles kortaf. „Die jongen gaat zijn einde met snelle schreden tegemoet — ook zonder paard, dat hem ten val zal brengen! Heb je niet op zijn doodelijke bleekheid gelet? O, die verdwazing van de jeugd! En dat is een man, die bij het vol-

gen van een behoorlijke kuur bijna zeker nog sterk en gezond zou kunnen worden!"

Het spel was nauwelijks hervat, en zeker nog geen twee minuten oud, of het onvermijdelijke geschiedde.

De tweede ponny van José werd eensklaps kreupel. In vollen ren struikelde het dier, en wierp zijn berijder af.

In een grooten boog vloog de jonge Spanjaard uit het zadel en kwam met het hoofd terecht tegen de lage omheining, terwijl een gil van ontzetting opging uit de rijen der toeschouwers. Zoo snel zij maar konden liepen Brand en Raffles naar de plek waar hij was gevallen. Men wilde hem reeds overeind zetten toen Raffles zich door de nieuwsgierigen heen-drong, en bevelend uitriep:

„Laat dat! Zijt gij van zinnen? Als hij een rib heeft gebroken, zoudt gij hem kunnen dooden, door hem overeind te willen plaatsen, laat mij er bij, ik ben dokter!"

Men maakte plaats, en de gewaande Zweedsche professor knielde naast den gewonde neer, beschouwde de hoofdwonde, en beval kortaf:

„De verbandtrommel, die hier zeker wel zal zijn op het terrein! En frisch water. Zorg voor een brancard!"

Op dat oogenblik sloeg José even de oogen op, keek verwilderd om zich heen, glimlachte flauwtjes toen hij den professor herkende, en zeide toonloos, nauwelijks hoorbaar:

„Misschien had ik toch beter gedaan, beter op uw woorden te letten, professor. Vergeef het mij als ik in de opwindning wat kortaf heb gesproken. Dit is het einde, nietwaar? Durft gij het mij niet zeggen? Ik ben moediger dan gij denkt! Maar voor ik sterf — luister! Buk u dicht over mij — ik voel mijn krachten afnemen."

Raffles bracht zijn oor aan den mond van den gewonde, die heel zwakjes vervolgde:

„Roep een priester! Neen, niet alleen voor absolutie! Gij moet ook zorgen dat Leonora Picasso dadelijk wordt gehaald. Zij zit op de groote tribune. Ik heb haar ten huwelijk gevraagd — ik voel mij aan haar verbonden — en ik weet wat mijn plicht is! Haal een priester — want nog voor ik sterf wil ik met haar in den echt treden!"

ZESDE HOOFDSTUK.

EEN ONVERWACHTTE WENSCH.

Raffles bleef een oogenblik in dezelfde houding, en hij moest bij zichzelf erkennen, dat hij op alles gerekend had, maar zeker niet op dezen onverwachten afloop, op dezen wensch van een stervende, om in den echt te worden verbonden met een sluw avonturierster, die het alleen maar op zijn geld voorzien had, en die hem zeker spoedig genoeg zou bedriegen, wanneer eenmaal de huwelijksband gesloten was. Erger nog — misschien slechts zou wachten op zijn dood, wel wetende welke vreeselijke ziektekiemen de jonge Spanjaard met zich om droeg.

Maar José keek hem met zulk een angstig smeekenden blik aan, dat hij wel begreep, hem zijn zin te moeten geven — althans in schijn.

En daarom zeide hij zachtjes, zijn koele hand op die van den gewonde leggend:

„Ik zal doen wat gij mij gevraagd hebt,

visconto, en ik ben volstrekt niet boos op u, omdat gij mijn waarschuwing in den wind hebt geslagen."

„Het is dus waar, dat men mijn ponny bedorven had?" fluisterde José zwakjes.

„Ja, men heeft het dier gisterennacht blijkbaar met een vlijmscherp lancet een zeer kleine snede in de kniepees gegeven, waardoor het na weinige minuten te hebben geloopt, noodzakelijk kreupel moest worden. Maar praat hier niet over — gij moogt heelemaal niet praten, het zou u maar te zeer vermoeien."

José draaide met moeite het hoofd wat terzijde en toen gleed er een uitdrukking van innige vreugde over zijn jong, marmarbleek gelaat.

Daar kwam Leonora aansnellen, en wierp zich met veel misbaar naast hem op de knieën, in zijn eigen taal jammerend:

„Madre santé! Wat is er met je gebeurd, mijn lieve jongen! Wat zie je bleek! Heb je erge pijn? Wees maar stil — ik ben nu bij je — nu is alles goed, nietwaar?”

„Heb je mij lief?” vroeg hij toonloos.

„Liever dan mijn leven!” antwoordde de Spaansche.

Raffles weerstond slechts met moeite een aanvechting om het bedriegelijke creatuur ter zijde te slingeren en den jongen Spanjaard alles te zeggen, maar hij begreep wel dat dit in zijn toestand noodlottige gevolgen zou kunnen hebben.

José had het zwart gelokte hoofd naar zich toegetrokken en fluisterde daar nu iets in, zich niet bekommerend om de verschrikte omstanders, die er zwijgend omheen stonden.

Aan de uitdrukking die op haar gelaat verscheen, bemerkte Raffles zeer goed, dat hij gesproken had van het huwelijk in extremis, dat die dwaze knaap nog wilde sluiten, en waardoor zijn reusachtige vermogen voor het allergrootste gedeelte in handen zou vallen van deze gewetenlooze erfenisjaagster.

De vrouw had zich half omgewend en keek naar hem op. En nu kwam zij naar hem toe en vroeg zacht:

„Gij zult toch zeker aan den wensch van een stervende gehoor geven, professor?”

„Dat spreekt vanzelf senora,” antwoordde Raffles koeltjes. „Maar nu zult gij mij even met hem moeten laten begaan. — Ik moet hem verbinden! Daar zijn zij reeds met den verbandtrommel en met den brancard.”

„Geloofst gij — denkt gij dat hij zal sterven?” vroeg de Spaansche met trillende stem, terwijl zij hem schuw aanzag.

„Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, senora!” antwoordde Raffles afgemeten. „Maar de kans is zeer groot, dat hij dezen val niet overleeft. Weet gij reeds dat men zijn paard in de kniepees gesneden heeft?”

De Spaansche werd zeer bleek, beet zich op de lippen, zoodat er een klein pareltje bloed te voorschijn sprong, en balde heftig de kleine vuisten.

Het was duidelijk dat zij alles doorzag, maar Raffles moest ondanks zichzelf het meesterschap bewonderen, waarmede zij zich wist te bedwingen, toen zij op een verschrikten toon zeide:

„Neen, daar wist ik niets van! O, maar dat is afschuwelijk! Weet men — is het bekend wie dat gedaan kan hebben?”

„Neen senora — maar wij allen hopen natuurlijk vurig, dat de politie licht in deze

zaak zal brengen! En nu moet ik u tot mijn spijt verzoeken, wat ter zijde te gaan, want de arme jongen moet lucht hebben, en ik moet mij kunnen roeren! Sandström, steek ook eens een handje uit, en sta daar niet te lumelen.”

De arme secretaris kreeg een zeer natuurlijke kleur, en kwam toen aandragen met den verbandtrommel. De professor ontdeed zich van zijn zwarte jas, sloeg zijn overhemdsmouwen terug, zuiverde behoedzaam de ernstige wonde, die doodelijk zou zijn geweest, als zij zich een centimeter lager had bevonden, en begon toen met de uiterste zorg het hoofd te omzwachtelen.

Zwijgend keek men toe. Het vroolijke, zon overgoten veld van zoeven leek eensklaps een sombere plek geworden, na dit ongeluk. Men zag elkander met bedrukte gezichten aan, en het spreekt vanzelf, dat er van een wedstrijd verder geen sprake meer kon zijn.

Raffles betastte voorzichtig de ledematen van den verongelukte, en toen bleek hem, dat de arme José tot overmaat van ramp ook het sleutelbeen gebroken had.

Met de grootste behoedzaamheid werd hij op de baar getild en toen voorloopig overgebracht naar een der huisjes die rondom het veld stonden, en waar de atleten en sportbeoefenaars zich konden verkleeden, een douche nemen en als zij wilden een sportblad lezen.

En terwijl de kleine stoet zwijgend het veld overstak, trok Raffles Brand haastig terzijde, en zeide fluisterend:

„Die vrouw moet tot iederen prijs binnen twee uur tijds van het tooneel verdwijnen, Brand! Die knaap is ongetwijfeld een dwaas, maar men moet hem veel vergeven, omdat hij zoo jong is! Zijn goedhartigheid heeft hem mij sympathiek gemaakt, en ik zal in geen geval dulden dat hij een dwaasheid begaat, die hem wellicht zijn leven lang zou berouwen!”

„Zal hij dan niet sterven?”

„Dat is nu nog volstrekt niet te zeggen — de wonde is ernstig — en als er een infectie bijkomt, zou zij doodelijk kunnen zijn! Maar waar er een kans bestaat dat hij het er levend afbrengt, moeten wij voorkomen, dat er een onverbreekbare band wordt gesloten tusschen die twee!”

„Maar hij kan toch niet voor den Burgerlijken Stand trouwen?”

„Dat doet er niet toe, Brand! In Spanje is een door den priester tusschen katholieken

gesloten huwelijk volkomen bindend, ook voor de wet!"

„Maar toch niet voor de onze!"

„Wat doet dat er toe? Het is van geen belang waar dat huwelijk ergens gesloten wordt, wanneer het slechts geschiedt door een katholiek priester in tegenwoordigheid van vier getuigen. Hij is een Spanjaard, zij is een Spaansche, zijn vermogen is belegd in Spaansche banken en Spaansche landgoederen — en zij zal niet de minste moeite hebben al dat schoons in haar klauwen te krijgen! En daarom nogmaals, die vrouw moet verdwijnen! Daarvoor hebben wij twee uren — en dat is wel voldoende!"

„Moet dat huwelijk dan niet in een kerk gesloten worden?"

Raffles maakte een gebaar van ongeduld en zeide kortaf:

„Mijn hemel, Brand, als het een huwelijk in extremis betreft, dan kan het immers op het doodsbed voltrokken worden! De priester is hier de hoofdzaak en het huwelijk zou geldig zijn, ook al werd het in het hartje van de Gobi in een eenzame hut voltrokken!"

„En de kerel die den aanslag pleegde?"

„Die zal ons ook niet ontsnappen! Maar de vrouw moeten wij in de eerste plaats onschadelijk maken."

„Maar de opwinding over haar wegblijven zal den gewonde geen goed doen!" merkte Brand op.

„Ongetwijfeld — maar ik zal wel zorgen, dat hij het niet merkt, bijvoorbeeld door een kleine morphine inspuiting. En hebben wij haar eenmaal in onze macht, die mooie dame, dan zal ik wel zorgen, voldoende bewijzen bijeen te brengen om iederen twijfel aangaande haar waren aard bij hem te dooden."

„Dat zal hem den nekslag geven," zeide Brand zacht.

„Wij kunnen met die mededeeling wachten tot hij sterk genoeg is om ze te dragen!" hernam Raffles na eenig nadenken. „Zie het schepsel daar nu loopen, en prachtig haar rol spelen van ten doode bedroefde verloofde. Men zou zweren dat zij het meent! Alles keurig afgepast — geen overbodig gebaar, geen snikken, geen handenwringen — volstrekt niet theatraal, maar met een strak wit gezicht voortschrijden! Die vrouw moet bepaald tooneelspeelster — — —"

Raffles hield plotseling op, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren, en hij vervolgde opgewonden:

„Nu ben ik er! Dat woord doet mij alles

herinneren. Zij is een tooneelspeelster geweest in Barcelona, in een klein theatertje! Ik weet het nu alles weer! Het is zeker wel tien jaren geleden, Brand, en ik had nog niet het voorrecht, jou op mijn levenspad te hebben ontmoet. Ik was nog jong — ik maakte daar kennis met eenige heeren, die mij op een avond medenamen naar een klein schouwburgje, waar een nieuwe ster optrad, in een stuk, waarin zij ook moest dansen."

„En — na al die jaren heb je haar weder herkend?" riep Brand verrast uit.

„Ja Brand! Je moet echter toegeven, dat men een gezicht als het hare niet zoo spoedig vergeet! Wij hebben nog met haar gesoupeerd, ofschoon ik, wegens zaken, waarvan je de aard wel begrijpen zult, vroeg in den nacht moest verdwijnen en ik herinner me zeer goed, dat zij in een overmoedige bui aan een der heeren haar kousenband schonk! Je moet weten, — dat kwam toen juist in de mode, zonder nog tot een gebruik te zijn uitgegroeid!"

„Tracht dien man te vinden, Edward — den man van den kousenband — als je dat ding aan onzen vriend José laat zien, dan zal hij wellicht anders over haar denken."

„Het middel is wat grof, Brand — maar wij zullen het toepassen als al het andere faalt!"

De beide vrienden liepen nog eenigen tijd zwijgend naast elkander voort in de richting van de kledeloods, waarin de dragers met hun last juist zouden verdwijnen, toen Brand weer begon:

„Veronderstel eens dat zijn toestand het zeer gevaarlijk zou maken, hem tot bewusteloosheid te brengen?"

„Dat zou ons veel last veroorzaken, Brand!" antwoordde Raffles ernstig. „Want dan zou hij er op aandringen, in het huwelijk te worden verbonden — en een weigering zou noodlottig kunnen zijn, even noodlottig als een plotselinge mededeeling van de waarheid — die wij op dit oogenblik niet eens voldoende kunnen bewijzen!"

„Zou jij de rol van den priester niet kunnen vervullen?" vroeg Brand na eenige oogenblikken.

Raffles schudde langzaam het hoofd, en antwoordde:

„Luister Brand! Ik zou er volstrekt niet voor terugdeinzen de medespelenden in dit kleine drama als marionetten aan mijn touwtjes te laten dansen en dooreen te werpen — maar er is een ding geweest, waarvoor ik steeds heb teruggeschrikt, en dat is een be-

spotting van het heilige ambt, hetwelk de priester uitoefent. Laat mij maar even nadenken — misschien vind ik wel iets — een andere uitweg, die even afdoende is!”

„Zul je dien geestelijke in die loods daar laten komen?”

„In geen geval! Dat is geen plaats voor zulke dingen! Ik zal hem naar het kasteel ontbieden. Graaf Exeter zal er natuurlijk niets op tegen hebben, al is hij zelf geen katholiek, dat het huwelijk daar gesloten wordt. En ga nu onmiddellijk Henderson waarschuwen, zeg hem dat de andere plannetjes tijdelijk zijn opgeschort en zorg dat hij gereed is met zijn auto. Ik zal de vrouw in ieder geval vasthouden, tot je mij bent komen berichten dat Henderson klaar is — maar dat zal wel niet noodig zijn, want ik denk niet dat zij hem ook maar een minuut zou willen verlaten! Onverwachts ziet zij haar doel bijna bereikt, en het is duidelijk, dat zij den jachtbuit niet meer uit het oog wil verliezen!”

„Waar zou die Pueblo ergens schuilen?”

„Die houdt zich natuurlijk voorzichtigheids halve voorloopig op een veiligen afstand, tot dat het hem gebleken is, dat hij zonder gevaar voor zijn hachje weer kan te voorschijn komen. Maar hier zijn wij er — maak jij nu dat je wegkomt.”

Brand verliet het speelterrein, zonder dat iemand op den verlegen secretaris lette en de hooggeleerde professor trad de loods binnen waar de gewonde reeds was neergelegd op den breeden, met leder overtrokken bank, die anders gebruikt werd om de jonge sportbeoefenaars te masseren.

Leonora had postgevat naast het bed en zij zag er prachtig uit, als een vorstin, die een bitter leed op waardige wijze weet te dragen.

Raffles voelde de pols van den gewonde, trok een ernstig gezicht, lichtte de oogleden eens op, en zeide toen kortaf:

„Laat de gordijnen wat verder neer! Ik moet vreezen dat de oogzenuwen sterk zijn aangedaan! Het felle licht zou hem kunnen schaden!”

Op dat oogenblik lichtte de gewonde blijkbaar met moeite de hand op, en heel zwak klonk zijn stem, toen hij zeide:

„Leonora ben je daar?”

„Ja, José — hier ben ik — en ik zal altijd aan je zijde blijven!” zeide de Spaansche, haastig naast de bank tredend, en de witte smalle hand vattend.

„Het zou hem dooden als wij hem dat huwelijk ontnamen!” mompelde Raffles voor zich

heen. Maar ik geloof dat ik al op den goeden weg ben! Zij heeft haar doel nog niet bereikt, het caronje!”

Hij keek eens om zich heen, en vroeg toen luid:

„Is de auto gekomen? Over een half uur kan de patiënt wel worden vervoerd, mits het zeer voorzichtig geschiedt en hij languit kan liggen. Heeren — ik geloof dat deze twee jongelieden wel even met elkander alleen mogen worden gelaten — wij zullen gaan zien hoe het met de auto staat.”

En allen gingen naar buiten.

Op den grintweg die aan de andere zijde langs het kleedlokaal liep, stond reeds een gemakkelijke limousine klaar, en daarin was ruimte in overvloed, om, met behulp van gewone stoelen en kussens den gewonde languit te kunnen vervoeren, zonder hem al te zeer te vermoeien.

Toen Raffles tien minuten later het vertrek weer binnen trad, vond hij de vrouw naast de bank zitten, met de hand van José nog altijd in de hare. Hij lag daar met gesloten oogen, en ieder druppeltje bloed scheen uit zijn gelaat te zijn geweken.

Een oogenblik nam Raffles de vrouw achterdochtig op, maar aanstonds begreep hij dat zij onmogelijk in staat kon geweest zijn, den gewonde kwaad te berokkenen. Dat zou ook al heel dom geweest zijn, nu zij haar doel op zulk een onverwachte, gemakkelijke wijze ging bereiken.

Hij onderzocht José nogmaals, en toen kwam men hem waarschuwen, dat er iemand aan den anderen uitgang stond te wachten die hem wilde spreken.

Raffles ging naar buiten, en vond een stokoud heertje, leunend op een dikken tak, blijkbaar zelf gesneden, die met knikkende knieën op hem toekwam, en toen haastig fluisterde:

„Alles is in orde, ik heb mij vermomd, zoo goed als het ging — dat is waarschijnlijk beter!”

„Uitstekend!” antwoordde Raffles even zacht „Is James gewaarschuwd?”

„Hij staat met den snelsten wagen daar achter dat boschje!”

De beide vrienden spraken nog even op zachten toon met elkander voort, en namen toen afscheid van elkander met een glimlach, die aan opmerkelijke toeschouwers heel wat te overdenken zou hebben gegeven.

Raffles ging haastig het geïmproviseerde ziekenvertrek weer binnen en toen werd, onder zijn toezicht, José Garcia naar de auto

gedragen, en daar neergelegd in de zachte kussens. Er was alleen voor den geneesheer nog plaats, en de andere gasten van graaf Exeter zouden in hun eigen wagens volgen.

Wat Leonora betreft — zij bestuurde geheel alleen haar fraaien tweezitter, waarmee ze een paar uren tevoren José naar het speelveld had gereden.

Het was omstreeks vier uur in den middag toen de auto's het breede hek weder inreden, om stil te staan voor den ouderwetschen toegangspoort van het kasteel.

Onmiddellijk werd José naar zijn eigen kamer gedragen, en Raffles liet zelf de gordijnen neder, en zeide op ernstigen toon tegen graaf Exeter, die hem gadesloeg:

„Ik moet vreezen dat de verwonding ernstiger was dan ik dacht. De oogen zijn aangedaan — en als er niet zorg voor wordt gedragen dat niet al te veel licht ze treft, dan is misschien een volkomen blindheid het gevolg.”

Graaf Exeter maakte een gebaar van schrik, en voor de eerste maal zag Raffles iets dat naar medegevoel zweemde op dat strakke, als uit eikenhout gesneden gelaat.

„Ik hoop van ganscher harte dat gij dat zult weten te voorkomen, professor,” zeide hij zacht, met een zijdelingsche blik naar het bed. „Is de priester gewaarschuwd?”

„Ik denk dat zijn eerwaarde binnen een uur hier zal zijn!” antwoordde Raffles. „Ik vrees echter dat hij dan nog wel eenigen tijd zal moeten wachten, want de gewonde is nu buiten bewustzijn.”

„Zoudt gij de dame, die hij zoozeer schijnt lief te hebben, niet zenden, om bij hem te zijn?”

„Dat acht ik verkeerd, graaf! Het is veel beter, dat hij volkomen rustig blijft en zich hoegenaamd niet opwindt. Bedenk dat hij op dit oogenblik met den dood ligt te worstelen.”

„Gij hebt gelijk, en wij verlaten ons volkomen op uw doorzicht, professor. Het is vreeselijk, dat onze jonge vriend dit moest overkomen! Zijn oppasser zeide mij zooveel dat gij hem hebt willen terughouden, de ponny te berijden, die hem afwierp. Is dat zoo?”

„Ja graaf!” antwoordde Raffles eenvoudig. „Ik heb veel verstand van paarden, en ik zag aanstonds een insnijding, heel fijn, onder de huid die de kniepezen bedekt!”

De beide mannen keken elkander een kort oogenblik zwijgend aan, en toen hernam graaf Exeter:

„José moet hier dus een vijand hebben?

Iemand die hem groot nadeel wil berokkenen?”

„Dat moet ik vreezen, graaf!” antwoordde Raffles.

„En — hebt gij eenig vermoeden — —?”

Een oogenblik kwam het bij Raffles op, den graaf alles mede te deelen, en hem om zijn medewerking te verzoeken bij de ontmaskering van de bedriegster en haren minnaar — maar aanstonds zag hij in, dat hij zich zelf dan in een eigenaardige positie zou plaatsen, daar de Zweedsche geleerden meestal niet om één uur in den nacht door een vreemd huis wandelen en aan kamerdeuren luisteren, en dat bovendien een man als graaf Exeter niet de aangewezen persoon was om hem in zulke zaken van dienst te kunnen zijn.

En zoo antwoordde hij dus schouderop-halend:

„Ik heb er geen flauw idee van, graaf! Maar het staat natuurlijk wel vast dat de aanslagpleger een bittere vijand van hem moet zijn!”

„Maar moeten wij dan de politie niet aanstonds op de hoogte brengen?” opperde graaf Exeter.

„Wanneer gij mijn raad volgt, dan wacht gij daar althans mede tot morgen op zijn minst!” gaf Raffles ten antwoord. „Vergeet niet dat daarginds een zwaar gewonde ligt, die thans onmogelijk door de politie zou kunnen worden ondervraagd, zonder schade voor zijn gezondheid.”

„Ik volg nogmaals uw raad op, professor! Maar het is hier zeer donker! Zullen wij niet wat licht maken?”

Hij strekte reeds de hand naar den schakelaar uit, toen Raffles hem haastig voorkwam met de woorden:

„Een oogenblikje graaf! Zoo, dit is ruimschoots voldoende, en eigenlijk nog te veel!”

Raffles had een kleine lamp ingeschakeld, die op den schoorsteenmantel stond, en plaatste haar nu zoo ver mogelijk van het bed af.

De kamer was nu juist voldoende verlicht om de meubelen te kunnen onderscheiden, maar meer dan ook niet.

„Zoo is het goed!” zeide Raffles tevreden. „En denk er om — er mag volstrekt niet meer licht gemaakt worden, zelfs al zou de gewonde er om vragen, want dat zou een noodlottigen invloed kunnen hebben op zijn oogen!”

Het leek wel of José op deze woorden gewacht had, want hij ontwaakte voor een kort oogenblik uit zijn bewusteloosheid, en zijn zwakke stem klonk:

„Is hier iemand in de kamer?”

„Hier ben ik, vriend José!” antwoordde Raffles aanstonds, en zijn koelfrissche hand legde zich weer kalmeerend op het gloeiende hoofd van den gekwetste.

„Het is hier zoo donker! Kunt gij niet wat meer licht maken!”

„Nee, mijn jongen — dat mag volstrekt niet!” antwoordde Raffles zacht. „Meer licht zou heel slecht zijn voor je oogen — slechter dan je wel kunt vermoeden! Heb wat geduld.”

De zieke slaakte een bange zucht maar toen sloeg hij eensklaps de oogen weer op, en vroeg levendig:

„Hebt gij den priester gewaarschuwd?”

„De geestelijke zou zoo spoedig mogelijk hier komen als zijn ambt het hem toestaat, mijn jongen!”

„Waar is Leonora?”

„Je aanstaande echtgenoot kleedt zich voor de plechtigheid!” antwoordde Raffles zacht. „Het is toch duidelijk, dat zij je eer wil aandoen.”

Een flauwe glimlach vloog voor een kort oogenblik over het bleke gelaat van den jongen edelman, en hij fluisterde:

„Zeg haar dat zij wat haast moet maken.”

En toen zonk hij opnieuw in bewusteloosheid weg.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

HET HUWELIJK.

Er waren bijna twee uren verstreken van het oogenblik af dat de zwaargewonde Dunmore Castle was binnengedragen, alvorens de geestelijke zich liet aandienen.

Graaf Exeter ontving den geestelijke persoonlijk, maar het gesprek duurde niet lang, en had, zooals licht te begrijpen valt, iets gedwongens:

Maar twee der Spaansche heeren spraken uitstekend Engelsch en met hen maakte de geestelijke alle voorbereidselen voor de huwelijksvoltrekking.

Het bleek dat deze niet geheim had kunnen blijven, want er werd druk gefluisterd onder het personeel, en overal werden de hoofden bijeen gestoken.

Als de vier getuigen zouden Garcos de los Fayas, Pílares, Professor Hansen en een ander van de katholieke gasten fungeeren.

Na den jongeman nog eens met de grootste nauwkeurigheid te hebben onderzocht, had daarop de geestelijke een vrij langdurig onderhoud met deze getuigen, teneinde zich zooveel mogelijk te vergewissen of er geen onoverkomelijke bezwaren tegen het huwelijk waren, van katholieke zijde beschouwd, als verschil van godsdienst, natuurlijke of geestelijke verwantschap, en andere mogelijke beletselen.

De twee Spanjaarden lichtten den priester

volkomen naar waarheid in, maar natuurlijk alleen voor zooverre het hun vriend betrof.

Van de bruid konden zij alleen verklaren dat zij ouderloos was, katholiek en niet gehuwd was, en dat José haar afgodisch liefhad.

In dit opzicht gerustgesteld maakte de priester zich gereed, in de ziekenkamer, die misschien wel een sterfkamer zou worden, over te gaan tot de voltrekking van het „huwelijk op het uiterste”.

Raffles stond naast het bed, met een ernstig gelaat.

Zeker, hij was misschien niet godsdienstig in de gebruikelijke opvatting van het woord, maar hij had een zeer hooge opvatting van andermans overtuiging, en hij gevoelde vaag, dat hij er wellicht niet goed aan deed, ondanks het goede doel, hier deze vertooning op te voeren. Maar aan den anderen kant — wat zou er van dien ongelukkigen jongen worden, wanneer het hem, wat toch niet kon uitblijven, na eenigen tijd gehuwd te zijn bleek, dat zijn vrouw een looze bedriegster was. Moest hij niet alles aanwenden, ook middelen die hij anders zou verwerpen, om dien knaap van den ondergang te redden, en hem de oogen te openen — tenminste wanneer hij het leven behield?

Eenmaal gekoppeld zijnde aan de avon-

turierster, zou het hem onmogelijk zijn, zich weder van haar los te maken.

Neen, wat hij deed was goed, zoo besloot hij eindelijk.

Telkens wierp hij een blik op den gewonde.

José was zooeven uit een vrij rustige sluimering ontwaakt, en toen Raffles hem de pols voelde, bemerkte hij, dat deze althans niet zwakker was geworden. Overleefde hij wat er nu zou volgen — dan bestond er wellicht de kans, dat hij zou genezen.

José draaide het hoofd heen en weer, en poogde zich een weinig op te richten, maar Raffles belette het hem haastig.

„Beweeg je niet, mijn jongen — dat is heel slecht voor je.”

„Waar is zij? Hoe laat is het? Waar blijft mijn bruid? Is dat de priester? Kunt gij het niet wat lichter maken, zoodat ik haar gelaat beter zal kunnen zien?”

„Neen, José,” antwoordde Raffles ernstig. „Lichter mag het hier in geen geval worden. En wat Leonora betreft — ik geloof dat zij daar reeds nadert.”

Inderdaad ging de deur open, en de jonge bruid trad binnen, in een wit gewaad, dat men inderhaast voor haar scheen te hebben vervaardigd, of dat misschien wel afkomstig was van het roodharige nichtje, die dit alles bijzonder belangwekkend en romantisch vond, en van wie men in de gang een glimpje ontwaarde.

Zeker zou zij dolgraag zijn binnengekomen, maar dit beletten de voorschriften bij dergelijke gelegenheden.

En nu was de priester alleen met het bruidspaar en de vier getuigen!

Leonora stond met gebogen hoofd, het gelaat door den sluier bedekt, bevend van ontroering bij de deur, die zachtjes achter haar gesloten was.

„Treedt nader, senora!” zeide de geestelijke vriendelijk. „Gij zult mij moeten verontschuldigen dat ik mijn eigen taal spreek — ik ben de uwe niet machtig. Gij zijt Leonora, Lina, Picasso?”

„Ja,” antwoordde zij nauwelijks hoorbaar.

„Herkent gij den man daarginds op zijn ziekbed, als Viscontó José García de Angula?”

„Ja,” klonk opnieuw het antwoord.

„Zijt gij bereid, u met hem in den echt te laten verbinden?”

„Ja!”

Nauwelijks waren deze woorden gesproken, toen men het zachte geluid hoorde van een der raamdeuren, welke geopend werd.

Leonora keek onwillekeurig in die richting, slaakte een luiden kreet, en bukte zich bliksemsnel.

Bijna op hetzelfde oogenblik knalde een schot, dat klonk als een zweepslag en een kogel verbrijzelde een klein schilderij, dat aan den wand hing.

„Wel vervloekt!” riep de senora in het beste Engelsch dat men zich kan denken. „Dat is die schurk van een Pueblo Valdar! Hij staat op het balkon, die moordenaar.”

En tot stomme verwondering en groote verontwaardiging van den priester nam het bruidje plotseling haar witte rokken bijeen, was met drie, vier sprongen bij het deurraam, en rukte het open.

Het balkon was zeer lang, en liep onafgebroken voort langs bijna den geheelen zijgevel van den vleugel, en zij zag op twintig meters verder een man met een regenjas aan, voortsnelen als de wind, en tenslotte langs de balustrade aan het einde verdwijnen.

De jongevrouw snelde het balkon op haar beurt af, maar toen zij het andere einde bereikt had, zag zij juist hoe de vluchteling den ladder wegtrok, met behulp waarvan hij zeker op die plek tegen het balkon was opgeklommen.

De bruid wendde zich om tot de mannen die haar vol verbazing waren gevolgd en zeide lakoniek:

„Die van een hoogte van vijftien meter naar omlaag wil springen, kan het doen, maar ik pas er voor. Hij is weg, de schooier, maar wij zullen hem nog wel te pakken krijgen! Ga maar weer naar binnen! Waar waren wij ook weer gebleven?”

Inplaats van te antwoorden trad de Pílares plotseling op de vrouw toe, vatte haar vrij ruw bij den schouder, en beet haar toe:

„Wat moet dat beteekenen? Wie ben jij? Jij bent Leonora Picasso niet!”

„Ssst! schreeuw niet zoo hard. Haal er de burens niet bij!” zeide de vrouw. „En laat die arme drommel van een José het niet hooren. Laat mij nu maar kalm met hem trouwen, ik geef u de verzekering dat het hem goed zal doen!”

Maar de beide andere Spanjaarden drongen reeds op haar in, haar dreigend met de vuisten, en wilde de bedriegster reeds medesleuren, toen achter hen op het balkon de hooge gestalte van professor Hansen verscheen, die bevelend zei:

„Het is nu geen tijd voor zulke zaken, heeren! Uw vriend José is van den schrik en de verrassing opnieuw in zwijm gevallen — en

thans moet ik werkelijk voor zijn leven vreezen."

"Maar wie is deze vrouw?" riep Pilares uit, die zijn woede niet scheen te kunnen beheerschen! „Wat beteekent dat bedrog?"

Hij had zijn sigaren-aansteker ontstoken, hief het kleine voorwerp hoog op, en vervolgde:

"Gij ziet immers wel dat zij blauwe oogen heeft! Ziet gij het dan niet, professor? Wat beteekent dit alles dan toch?"

"Dat is meer dan ik u kan zeggen, heeren!" antwoordde de hooggeleerde. „Wij zullen haar in elk geval in verzekerde bewaring nemen, totdat de politie ter plaatse is. Ik zal haar onmiddellijk opbellen, maar eerst moet er gezorgd worden voor uwen armen vriend, die er zeer slecht aan toe is!"

En het vijftal trad de ziekenkamer weder binnen, waar zij den geestelijke vonden, ten prooï aan een toestand, die niet ver van radeloosheid was. De arme man had niets van het geheele voorval begrepen en martelde er vruchteloos zijn hersens mee af, wat dat schot te beteekenen had, en die wonderbaarlijke loop van het zooeven zoo bescheiden bruidje dat minstens even zoo goed Engelsch bleek te spreken als hij zelf.

Raffles had zich weder over den zieke gebogen, terwijl de gewaande Leonora bewaakt werd door de drie woedende Spanjaarden, en zeide toen op ernstigen toon:

"Mijne heeren, wellicht is uw vriend nog te redden — maar dan moet hier de grootste stilte heerschen, dan mag niets hem afleiden, dan mag er volstrekt niemand bij hem binnentreden dan de verpleegster, waarom ik onmiddellijk zal telegrafeeren, en dan moet hij mijn levensregel volgen. Eerwaarde — het doet mij meer leed dan ik u zeggen kan dat gij getuige moest zijn van wat stellig een wraakneming is geweest op deze dame!"

"Ik kan u zeggen dat ik nog nauwelijks van den schrik hersteld ben, professor!" zeide de geestelijke met trillende stem. „Gelukkig is het huwelijk niet geheel voltrokken!"

En na nog eenige plichtplegingen vertrok de priester, blijkbaar zeer verheugd dat hij een veiligen afstand kon brengen tusschen zichzelf en dit huis, waar men op bruidjes scheen te schieten.

Toen hij was heengegaan, wendde Raffles zich tot de bedriegster en zeide op ernstigen toon:

"En nu zul je een appeltje te schillen krijgen met de politie, jongedame! Ik stel voor,

heeren, om haar zoo lang in de kamer hernaast op te sluiten, waar geen balcon is, en die zoo hoog is gelegen, dat zij er onmogelijk uit kan ontsnappen — totdat de politie gekomen zal zijn, om haar een nader verhoor af te nemen."

"Dat is een goed plan, professor! Maar laat die sluwe bedriegster ons eerst zeggen wat haar doel was, wie zij is, en wat er van Leonora is geworden."

"Dan kun je lang wachten voor ik dat zeg!" zeide de vrouw vinnig. „Ik ben gesnapt, en dat is leelijk genoeg, maar ik zal alleen de politie te woord staan!"

"Het doet mij nu leed," zeide Raffles, „dat ik het in de kamer zoo donker moest laten, anders zou José spoedig het bedrog zelf ontdekt hebben."

"Maar intusschen is hij niet met de vrouw van zijn liefde getrouwd!" riep Pilares wanhopig uit. „Het zal hem dooden, als hij dat merkt!"

"Ik geloof integendeel dat het hem zal redden, mijnheer!" zeide Raffles op raadselachtigen toon. „En nu weg met deze vrouw, en haar opgesloten, totdat er politie is!"

En wat José betreft — hij moet zoo spoedig mogelijk naar een ziekenhuis worden overgebracht, waar men hem beter zal kunnen behandelen dan hier!"

Stevig vastgehouden door twee Spanjaarden, werd de vrouw weggevoerd, en in een naastgelegen kamer geduwd, die slechts een enkel venster had, zoo hoog, dat men er onmogelijk uit kon ontsnappen.

Het was Raffles die zelf de deur afsloot, zegevierend den sleutel opstak, en zeide:

"Nu zit zij veilig opgesloten, en kan aanstands aan de politie een nadere verklaring afleggen. Ik ga onmiddellijk telefoneeren, mijne heeren, en gij kunt graaf Eexeter op de hoogte gaan brengen van het gebeurde."

Het schot was gelost op een afgelegen gedeelte van het zeer groote huis, en niemand bleek er iets van te hebben gehoord, zoodat er heel wat opschudding ontstond, toen men vernam wat er zooeven geschied was.

De professor ging in eigen persoon de politie waarschuwen en van de telefoon liep hij rechtstreeks de trappen op, tot hij de gang bereikte, waaraan de ziekenkamer van José was gelegen, keek even om zich heen, opende haastig de deur waar zich de gevangene bevond en fluisterde:

"Trek je bruidskleeren uit, ezel, en volg me op een afstand!"

„Waaraan heb ik die weinig vleierende benaming te danken?” vroeg Charles Brand verbolgen, terwijl hij uit zijn witte bruidsjapon stapte.

„Aan je wijze van loopen, aan je Londen-sche vloeken, aan je grove stem, waardoor je alles in de war hebt gegoooid, en de argwaan hebt gaande gemaakt van die Spanjaarden.”

„Moest ik maar ongestraft op me laten schieten door dien schobbejak van een Valdar?”

„De kogel had je gemist, en vervolgens had je behoorlijk flauw kunnen vallen! Nu, er is gelukkig nog niets verloren, ben je klaar?”

„Dadelijk! Hoe is het met dien armen José?”

„Het is volstrekt niet erger geworden! Dat zeide ik maar, om de aandacht van je af te leiden! Waar zit de vrouw?”

„O, die is door Henderson opgeborgen. Hij had net nog den tijd om zich als geestelijke te verkleeden zooals je bevolen had!” antwoordde Brand.

„Leverde het moeilijkheden op om haar weg te voeren?”

„Volstrekt niet! Ik heb, in mijn gedaante als het oude heefje, wat over den weg gewalkt, als iemand die duizelig is, toen zij er met haar auto aan kwam en toen zij met een ongeduldigen uitroep stopte, was zij ook meteen machteloos gemaakt, en ondanks haar trappe-len en worstelen, in de groote auto gedragen.”

„En haar eigen auto?”

„Die hebben wij op sleeptouw genomen omdat men anders wellicht aan een ongeluk zou hebben gedacht en naar haar zou zijn gaan zoeken!”

„Dan heb je in deze zaak bij hooge uitzondering eens iets verstandigs gedaan!” zeide Raffles koeltjes.

„Merci!” kwam Brand beleedigd. „Nu moet je nog alleen maar zeggen dat ik mijn rol als Spaansche bruid niet goed gespeeld heb, en het spel is compleet.”

En kwaad rukte hij zijn zwarte krullenpruik af, en wierp dien in een hoek.

„Wees maar niet zoo boos, Brand, en maak wat voort, want de grond zal ons hier wel spoedig onder de voeten te heet worden!”

„En dien Valdar — laten wij dien in de steek?”

„Geen sprake van! Die zal ons niet zoo gemakkelijk ontloopen! Hij leest natuurlijk van het bedrog in de krant. Hij begrijpt dat hij op een verkeerde geschoten heeft, en al zal hij niets van den waren toelag vatten — hij moet

zich toch betrekkelijk veilig wanen, nu hij niemand geraakt heeft. En hebben wij hen beiden bij elkaar — dan gaan er wat telegrammetjes naar Madrid en Barcelona, met bestemming voor de hoofdbureaux van Politie, — en als José eenmaal sterk genoeg is om het te dragen, zullen hem de antwoorden worden voorgelegd — als het kan met den beroemden kousenband van het souper. Ik merk met genoegen dat je klaar bent! Neen, laat die pruik maar liggen — en die bruidskleeren ook! vlug wat!”

Er kon omstreeks een half uur verlopen zijn, de avond was reeds lang gevallen en men verkeerde op het groote slot nog altijd in een staat van de grootste opwindung, toen de butler het bezoek aankondigde van inspecteur Swanson en brigadier Daring.

Zij werden onmiddellijk bij graaf Exeter toegelaten, die hen vrij hooghartig ontving, en begon:

„Om u de waarheid te zeggen, mijnheer, verwondert het mij, u thans eerst te zien!”

„Ik kon onmogelijk eerder komen, graaf!” verontschuldigde de inspecteur zich. „Ik ontving uw telegrafische boodschap ongeveer een kwartier geleden!”

„Een kwartier? Het is minstens een half uur geleden, sedert professor Hansen u telefoneerde.”

„Professor Hansen?” herhaalde de inspecteur verrast. „Dien naam heb ik nooit gehoord!”

„Hij was degen, die u inlichtte omtrent het gebeurde met burggraaf José Garcia en senora Leonora Picasso!”

Swanson keek den graaf stom verwonderd aan en stotterde:

„Die namen zijn mij in het geheel niet genoemd door mijn zegsman!”

„Maar wie was er dan aan de telefoon,” riep graaf Exeter, die zijn geduld begon te verliezen, „en om welke zaak ging het?”

„Wel, het was een zekere mijnheer Sandström, die verklaarde dat er hier in huis op hem geschoten was door een man die Valdar moet heeten!”

Nu was het de beurt van den graaf om ver-rast op te zien, en toen barstte hij uit:

„Daar begrijp ik niets van! Luister, dan zal ik u verhalen wat er hier geschied is.”

En nu deed hij omstandig het verhaal van het gebeurde, zonder iets over te slaan, en toen hij eindelijk zweeg, zeide de inspecteur, die geduldig geluisterd had, hoofdschuddend:

„Er is hier iets niet in den haak, Graaf!

Die professor Hansen en zijn secretaris bevallen mij in het geheel niet. Wees zoo goed om mij met uw zoon onmiddellijk te vergezellen naar de kamer waar die vrouw is opgesloten — en laat ook dien professor eens halen, wat ik u verzoeken mag!”

Men doorzocht het geheele slot, het park, den moestuin, maar de professor was verdwenen en met hem zijn secretaris.

En toen men de deur wilde openen van de gevangenis, vond men die reeds geopend, en de vogel gevlogen, met achterlating van een bruin jupon en een zwarte pruik.

De verwarring steeg ten top. Alle gasten liepen verschrikt door elkaar, en de inspecteur had moeite zich verstaanbaar te maken in de breede gang, toen hij riep:

„Ik twijfel er niet aan, of wij hebben hier te doen met een sluw complot, waarschijnlijk van een geheele bende. Zijn de dames en heeren wel zeker, dat zij volstrekt niets vermissen? Daring, jij gaat onmiddellijk naar het bureau telefoneeren! Geef een signalement van die mannen, en laten zij ook naar Valdar en de vrouw zoeken! Haast je wat! En nu zullen wij eens gaan zien, dames, hoe het gesteld is met de juweelenkistjes! Gaat aanstonds naar uw kamers en onderzoekt of alles er is!”

Het is bijna ondoenlijk een beschrijving te geven van de verwarring, die nu ontstond in het groote oude huis.

Deuren vlogen open en dicht, dames gilden, heeren vloekten, gravin Dunlop, die eerst meende dat alles compleet was, miste vijf minuten later een kostbaar parelsnoer, mevrouw Black, de echtgenoot van den befaamden koffiehandelaar, liep met een bleek gezicht kamer in kamer uit, jammerend over het verlies van haar diadeem, en men zag op een der gangen een oud heertje, dat met een verdwaasden, glazigen blik alle zakken binnenstebuiten keerde van al zijn costuums, en er volstrekt niets meer in vond.

Men zag den inspecteur hier en daar, overal ijverig noteerend, sussend, geruststellend, overal den toestand opnemend, en verzekerend dat de politie niet zou rusten, alvorens het geheele raadsel werd opgelost.

Maar de geheele omvang van het raadsel zou pas ruim een week later worden opgelost — en op een wijze die wel weinigen hadden voorzien.

Het is waar, dat de bewoners en de gasten van Dunmore Castle reeds den volgenden dag wisten, dat de inspecteur en de brigadier sluwe bedriegers waren geweest — maar er moesten acht dagen verloopen, voor het tot hen doordrong, dat Swanson en Daring identiek waren met Hansen en Sandström, en dat deze respectievelijk weder belichaamd waren in de persoon van John Raffles en diens geheimzinnigen helper, wiens naam niemand kende!

En op denzelfden dag dat dit uitlekte, kreeg de politie van het kleine plaatsje Bromley bericht, dat zij eens een onderzoek moest gaan instellen in den kelder van een in aanbouw zijnd huis in de onmiddellijke omgeving — en toen zij dien goeden raad opvolgden, vond zij daar, gebonden en wel in den eenen kelder senora Picasso, in den anderen Signor Pueblo Valdar — en op een tafeltje een enveloppe aan den inspecteur gericht, vol kostbare gegevens omtrent dit tweetal, waaruit maar al te duidelijk bleek, dat men hier door toedoen van een geheimzinnige macht een tweetal uiterst gevaarlijke hotelratten en internationale avonturiers in handen had gekregen.

Ja, Carmen, alias Leonora, was wel degelijk de dame van den kousenband! Er waren zelfs nog portretten van haar uit dien tijd! Zij was gehuwd geweest, zoo echt als men het maar hebben kan. Zij had zelfs een zoon, een zoon van zeven jaar, dat ergens bij Sevilla werd grootgebracht en waarnaar zij bijna niet omzag, en zij werd wegens een handvol misdrijven van allerlei aard gezocht door de politie van haar land!

Het behoeft niet nader te worden toegelicht, dat voor haar hiermede de zaak was afgedaan, want zij werd op transport gesteld naar Madrid en daar reeds drie weken later tot tien jaren gevangenisstraf veroordeeld, maar Valdar had eerst nog eenige appeltjes te schillen met de justitie van Koning George! Wat den armen José betreft — hij mocht van geluk spreken, dat alles zoo geloopt was. Slechts langzaam herstelde de arme knaap van den schok — maar in zijn dankbaar hart blijft altijd een warm plaatsje bewaard voor Lord Lister, die hem, ondanks zichzelf, nog juist bijtijds terugtrok van den afgrond!

Het moet erkend worden dat Lord Lister zichzelf vortselijk betaalde voor zijn moeite uit de juweelen van graaf Exeter's gasten!

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1080 bladz., ruim 30 kleurendrukplaten, 100 foto's, 120 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in twee kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de twee in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 6.— / tegen 3 betalingen van f 2.— / tegen 6 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 6.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES: .. :

